

FEHÉR ISTVÁN

Elszegényedett
Magyarország

BUDAPEST, 1932

I. Alaptétel.

Hétre, egyet.

68.000 segélyre szoruló tart nyilván 1932. év elején a Magyar Vöröskereszt nyomorkatasztere. Eltartottaikkal együtt legalább duplaekkora ez a szám. Főváros az ország gazdasági színvonalának krémrétege. 916.000 fővárosi lakó közül így 120.000 hatóságilag engedélyezett, vagy engedély nélküli koldus. Minden nyolcadik lakos. 33.000 ingyenebédet osztanak ki. Országunk elszegényedésének a fővárosi koldusodás a legfeltűnőbb ismerve. Vidék gazdaságilag amúgy is alacsony fokon áll. Igények színvonala még középeurópai méreteken is feltűnően alacsony. Azt kell látnunk, hogy az a Magyarország, amelyik a XIX. század végén egészen a világháború elejéig rohamosan haladt a vagyonosodás útjain, az *utolsó tizenöt esztendő alatt a szegénység, és koldusodás olyan meredek lejtőjére csúszott, hogy a gazdasági kultúrnívó fénypontjában, — a fővárosban — minden 8-ik ember már koldus.* Országos számokhoz csak deduktíve juthatunk. De ezek a számok még csak rosszabbak lehetnek a fővárosi számoknál.

Fővárosi és vidéki városok útszéleit, országutak, házak kapuit, udvarait mindenféle társadalmi réteghez tartozó koldusok hihetetlen tömege lepi el. A látvány esztétikai és közigazgatási része a nemzetgazdászokat nem érdekelheti. De feltűnően hasonlít ez a

látvány a fascizmus előtti Olaszország- pauper területeinek festői képéhez. Ez is erősíti impressziókat. A fővárosi lazaronik pontosan kimutatott arányszáma vidékre legalább minimumként érvényes. 8.683.740 magyarországi lakosból kb. minden nyolcadik 1.085.000 már koldus.

„Létminimum.”

Szociál statisztikusok elméletileg összeállították és hétről-hétre figyelik egy elméleti ötagú munkácsolád heti szükségleteinek minimális számait. írásom megjelenése előtt ez 69.66 P. mutatott volna. Létminimumok kalkulálása egészen abszurd valami. Hiszen az igények testi szervezet, nevelés, intelligencia, kiírna, vidék származási és felvett szokások alapján kaleidoszkopikusan változó és spines képet mutatnak. Mindenki másféleképpen képzei el saját létminimumát. Ami jólét maximuma volt még 200 évvel ezelőtt, a nyomor quintescenciájának tűnhet fel napjainkban. Mátyás király — hazánk gazdasági és politikai fénykorának jómódú uralkodója soha sem táplálkozhatott olyan finom örölt lisztből készült tésztával, mint pl. zsemle. Soha, de soha sem érezte a rugós ágy, Lichtig parkettpadló kényelmét. Mit nem adott volna egy Prohászka f. szab. ágybetétért. Nem fürödhetett autogejzires fürdőkben. Zuhany mellett. Legkitünőbb hintója sem adta azt a kényelmet, amit valamelyik közüti villamos kocsi, vagy tehervaggon, avagy kerékpár nyújt. Komédiásai nem nyújtottak olyan szórakozást, mint a színház. Mozi. Gramofon. Rádió. Nem volt olyan „társasági” élete mint egy kényelmes vendéglő asztaltársaságának. Este hiába gyújtott fáklyát. Uccai villanylámpák fényéhez képest mi ez? Vízvezeték» gázvezeték a legszélesebb tömegeknek is a jólét oly

eszközeit adják, hogy létminimumokról beszélni közgazdasági és biológiai abszurdum. Koldus is jobban élhet ma, mint az elmúlt idők Krözusa.

Elérhetetlen a létminimum.

Létminimumot azért szokták számolgatni, hogy munkabérek megállapításánál ezt alapul vegyék. A munkaadók. Naivitás. Munkabéreket a Ricardo féle örökérvényű vastörvény szabályozza. Munkás annyit kap munkájáért, amennyi a létminimum. Illetve amit kap, az lesz a létminimum. De érdekes megnézni ezeket a számokat. 69 pengő 66 fillér kellene egy 5 tagú munkáscsaládnak. Hetenként.

1. Élelmiszerre	P 22.76
2. Tüzelés, világítás	P 4.40
3. Háztartási cikkek	P 4.62
4. Ruházkodás	P 13.52
5. Lakás	P 10.32
6. Egyéb	<u>P 14.03</u>
	összesen: P 69.65

Feltételezve de el nem fogadva az ország valamennyi — 8.683.740 lakója csupa-csupa ilyen 5 tagú munkáscsaládból áll, kizárólag, — tehát 1.736.748 öttagú munkáscsalád számára évi 6.431.750.720. P nettó bérjövedelem volna szükséges. Létminimum statisztika nem számolja azokat, az értékeket, amelyeket a *dolgozók* a létminimum 6 notórius rubrikáján kívül nemzeti viszonylatokban ingyenesen élveznek. Be kellene számítani a közhasználatú nemzeti köztulajdon, életbiztonság (hónvédelem), közoktatás, közegészségügy, stb. tételeit. Elosztva az elméleti 1.736.748 öttagú munkáscsaládra. No meg ahhoz, hogy kenyeret fogyasztasson a munkás, más is kell. Kasza. Cséplő-

gép. Hengerszék. Szita. Zsák. Fuvar. Kemence. Dagasztógép. Stb.-stb. Amit az országnak szintén meg kell szerezni. Ha azt akarja, hogy öttagú munkáscsaládjai élelmiszervásárlásra szánt heti P. 22.76-ból megvásárolhassák azt a finom süteményt. Amit Mátyás király őfelsége világeletemben sem fogyaszthatott. De messzire ne menjünk. Őfelsége I. Ferenc József is csak 1870 óta. Mechwart féle Ganz gyári hengerszék megjelenése óta. Vegyük átlagban 20%-ban a fogyasztási cikkek előállításához szükséges előtermelést Segédtermelést. *Ez esetben az országnak 7.505.804.368 P-öt kellene évente termelni. És öttizedes pontossággal egyenlően elosztani. Az elméleti 1.736.74-8 öttagú munkáscsaládnak.* Elvégre a falanszterizmus ez esetben úgyszólván bagatelia. Senki sem tud egyidőben 2 szobában aludni. Két inget felvenni. Két rostélyost vacsorázni. Ha volna 7.505.804.368 P. összertermelés az országban, máris lehetne követelni „szociális egyenlőség” alapján számított heti 69.66 P létminimumot. (Pártlap, pártadó levonása nélkül).

Nemzeti termelés elsorvadása.

Ezzel szemben nemzeti termelésünk *nem éri el a hárommilliárd pengőt sem.* 1931-ben alig kettő és félmilliárd pengő volt a nemzeti termelés reális főösszege. Világiaci és országos átlag áron. S ha ezt egyenlően elosztanék az elméleti öttagú családok között, jutna P. 1640 évi, és heti 31.50 pengős reális bruttó *létminimum.* Ingyenességeket, előtermeléseket beleértve. Persze akkor is a munkaképes emberek közül 54% édes semmittevésben nyaralna. Telelné. Lévéen a munkaképes egyedek száma 3.752.704. így az öttagú munkáscsaládegységben nem egy, hanem átlagban 2.16 kereső van. A 34 pengős bruttó maxi-

muma így keresőnként heti bruttó 14.25 fillerre zsugorodik. Ez lehetne a reális keresőnkénti *munkabérmáximum* Magyarországon. Ha állami kiadásainkat, külföldi tartozásainkat, a termelés szervezőinek a sokat szidalmazott tőkéseknek megélhetési költségeit — illetve 5 tagú munkáscsalád nívója ellátását. Elisa ótestamentumbeli olajkorsójától, vagy a káni menyegző újszövetségi kenyereből, borából, és halászlevéből fedeznök. Es minden nemzeti jövedelmet szétosztanék az 5 tagú munkáscsaládok minimális igényeinek kielégítésére.

Nemzeti nyomor keresztmetszete.

Ezek a számok felrajzolták a nemzeti szegénység jól áttekinthető keresztmetszetét. Mai gazdasági berendezkedésünk még a harmadrészét sem tudja nyújtani annak a sovány és szegényes az életnívó szám-szerűségnek „amit létminimumnak csúfolnak. Graszszál a tüdővész. Rák. Szívbjajok. Nyomorterjesztette nyílt és titkos prostitúció. Csak a fővárosban 56.000 nyilvántartott nemi beteget számol. A létminimum elérhetetlenségének legszebb példája a köztisztviselő-életstandard non possumusza. Van 78.000 köztisztviselő. 46.000 egyéb állami alkalmazott. 160.000 nyugdíjas. Közel 300.000 család eltartására költségvetésünk csakumpak 400.000.000 P., tehát fejenként 1300 p., heti 26 P állít b. Ez alig egyharmada az ominózus öttagú munkáscsalád eltartási igényének. Cca: 70 pengőnek.

Elérhetetlen álom.

Ebben a pillanatban elérhetetlen álomnak bizonyul az a kegyes óhaj, hogy az ország lakosságának álta-

lános életnívóját egy 5 tagú munkáscsalád szociál-
 statisztikai létminimumának színvonalára emeljük.
 Termelés, bruttó jövedelem csak két és félmilliárd
 pengő. Ebből kell nem csak az elméleti 1.776.448 öt-
 tagú munkáscsaládnak, hanem 8.683.740 magyar em-
 bernek megélni. Keresőnek. Eltartottnak. Tőkésnek.
 Bér munkásnak. Tisztviselőnek. Civilnek. Katonának.
 Csecsemőnek. Aggastyánnak. Atlétának. Nyomorék-
 nak. Diplomásnak. Analfabétának. Egyaránt. Két és
 félmillió pengős csökkenő tendenciájú szűkmarkú
 szám. Amikor egy uniformizált létminimumhoz
 7.505.804.368 P termelési eloszthatóság kellene. Hol
 itt a kiút?

Ipari munkásság a létminimum felett!

Gyáripárunk 1930-ban 223.139 munkást és tisztvi-
 selőt foglalkoztatott, akiknek 414.416.000 P. bért és
 fizetést juttattak. Ez 1858 P-ös évi és heti 36 pengős
 jövedelemfej rátát tesz lehetővé. Az ipari alkalmazot-
 tak jövedelmi rátája kerek 40 százalékkal kedvezőbb,
 mint az oktanul irigyelt köztisztviselői dotáció.
 Egyébként is 14.8 százalékkal magasabb, mint az a
 bizonyos elméleti életstandard.

Mennyi jut egyre?

Ezt úgy számíthatnék ki, ha az ország minden jö-
 vedelmét egy kalapba gyűjtenék. Elosztanók egyen-
 lően minden magyar között. Aztán — öttagú csalá-
 dokról lévén szó — öt fejrátát egybevennők. Az öt
 családtagból 2.16 a kereső. így az ipari alkalmazottak
 átlagkeresete öttagú családonként nem 1858 P ha-
 nem 4013 P és 28 fillérre emelkedhetne. Egyenlő el-
 osztás mellett.

Ipari munkásság kiváltságolt osztály.

Nemzeti jövedelmünk fejrátája 324 P. Ennek öt-

szöröse illetné meg marxista logika szerint az „osztálytudatos” öttagú munkáscsaládot. A mai „válságba került” „átkos” kapitalista szisztéma idején — országos és nemzetközi krízisek idején is 148%-kal többet kereshet, költhet, fogyaszthat a nemzeti jövedelemből, mint szocialista álom államrendszerük mellett — ez lehető volna. Feltéve, hogy a nemzeti termelés marad a mai nívón.

Kukacok a sajtban.

Szociálközgazdászok legtöbbszörre technikailag és statisztikailag teljesen laikus naivisták. Zöldfülű ifjak, vagy szürkésdrapp tekintetű könyvtáraggastyánok. Az ország gazdasági életét úgy képzelik el, hogy az egy nagy kerek gusztusos emmenthali sajt. De a gonosz, átkos kapitalista rendszer megakadályozza a boldogságra vágyó kukacokat, hogy ott kényük-kedvükre rágszáljanak. Pedig ez nagy tévedés. Egy ország gazdasági élete nem sajt. Sem cukrászsütemény. Hanem verejtékes munkát váró csontkemény rög! *Súlyos inakat tépő szerszámnyél. Pult. Gondterhes íróasztal!*

Itt a program mechanikája.

Politikai, társadalmi, tudományos, és gazdasági életben keresik a programokat. Utat. Célt. Amerre a nemzet és egyének törekvéseit vezessék. Tapogatóznak. Próbálkoznak. Holott a cél kézenfekvő. A program plauzibilis. A magyar politikusnak, közgazdaságnak, tudománynak, társadalomnak nem lehet nagyobb törekvése, szebb programja, fenköltebb elhivatottsága, magaszosabb ideálja, mint az, hogy az országot a heti 12 pengős megélhetési lehetőség maximumáról a heti 70 pengős — minimumra emelje. A baj oka egyszerű. Munkánkból kevés pénzt keresünk. Többet és jobban kell dolgozni. Hogy abból többet

kelthessünk. Jobban élhessünk. Ne legyen egymillión felül a koldusok száma, ebben az országban!

A téma tagolt. A bajok túlkomplikáltak. Itt a bajok diagnózisának, valamint a terápiának részletes képét és útját felvázolni egy ceruzavonással nem lehet. Mindössze arra szorítokozom, hogy rámutatok azokra a helyekre, ahol ez a hiányzó öt és félmilliárd feltalálhatónak vélhető. És a methodusokra hívom fel a figyelmet. Amivel alapján egészséges gazdasági berendezésünkől ezt az 5 és fél milliárd létminimumhoz hiányzó aranypengőértéket kibányászhatónak vélem.

Kié legyen az ország!

Arra kell törekedni, hogy itt ne uralkodhassanak a „kartelek”. „Gazdák”. „Gyarak.” „Kereskedők.” „Szövetkezetek”. „Bankok.” „Politikusok”. „Közgazdászok”. Újságok. Érdekképviselőtek. Hanem elsősorban a 8.600.000 trianoni, másodsorban pedig a világ 23 millió magyarjának érdekei uralkodjanak.

Ez a két vitális érdek előtt törpüljön el minden egyéni cél. Osztályérdek. Csoporttörekvés. Máris megtaláltuk az utat egy jobb, gazdagabb, egészségesebb és hatalmasabb Magyarország felé.

Igazi szegénység!

Magyarország elszegényedése nem a néptáplálkozás nem kielégítő voltában gyökeredzik. Se nem a népruházkodás primitívsege, — rongyossága. Lakás viszonyaink elmaradottsága sem jelentené még az ország elszegényedését. Elszegényedésünk — a nemzeti munkaidő, — a nemzeti munkaélet, — elpocsékolásában talál számszerű kifejezést. A munkátlanság erkölcstelen. Bűnös. Ha másba nem, de beleütözik az

„Úr tízparancsolatába”. „Hat” napon át dolgozzál”! Érhette nagyobb istencsapása ezt az országot, — mint az, hogy a nemzeti munkaidő 80 százaléka a haszontalanul pusztul már csaknem 12 éve. Ez a generáció, — aki a 12 esztendő munkaidőpusztulásért felelős — természet törvényei szerint előregszik, kimúlik. A már itt levő — elkövetkező generáció örökségül kap majd egy elsorvadt, lerongyolódott országot, — legyengülve. Rongyos gyászruhájában nem csak a könnyelmű elődöket fogja, megsíratni, De meggyászolja majd az elődök elpocsékolt életét. Egy haszontalan tétlen korszakot — a magyar nemzet történetének legszomorúbb szakaszát.

Fehér István.

II.

Fognak az adózók.

1928—1931-ig 4 év alatt a jövedelmi adót fizetők száma 11 százalékkal csökkent. 31.684 olyan jövedelem tűnt el, amelyik önmagának, az országnak, államháztartásnak jövedelmet hajtott.

Jövedelem adózók:

	10.000 p-ig	3.22.683	294.090.—
	50.000 p-ig	18.711	14.965.—
	100.000 p-ig	783	1.207.—
felül	_____ 216		447.— _____
	342.393		310.709.— „„„

Kevés a jólkereső ember.

Szerencsétlen demagógia dühöng az országban. Az emberek keresetét látja vörös posztónak. Ha valaki

keres, megrohanják. Hajsztát indítanak ellene. Le vele! Ki vele! Politikában, sajtóban hajtják az agarakat, így meg úgy keres valaki. Éppen az a nagy szerencsétlenség az országban, hogy nincsenek nagy keresetek. Nincsenek nagy jövedelmek. Szabad, egyenlő kereseti feltételek mellett. Mindössze 1654 ember adózik 50.000 P-n felül s ezekből

274 földbirtokos,
860 házbirtokos
56 kereskedő,
51 iparos,
34 tantiém élvező,
47 tőketulajdonos,
31 egyéb.

Kétségbeejtően kevés a jómódú ember a 8.6 milliós Magyarországon !

Szegény gazdák!

Kilencmillió hold szántóból 4.979.448-nak összesen 24.524 gazdája van. Ezek a 44%-os wellto do kategóriába tartozó „jómódúak”. A jómódúak így oszlanak meg:

1.	50— 100 hold	12.522
2.	100— 200 hold	5.520
3.	200— 300 hold	2.033
4.	300— 500 hold—	1.760
5.	500— 1000 hold	1.457
6.	1000— 2000 hold	637
7.	2000— 5000 hold	378
8.	5000—10000 hold	133
9.	10000—20000 hold	51
10.	20000—50000 hold	27
11.	500000— nagyobb	6

Amerikai gazdaviszonylatban csupán a 4-ik kategó-

riától kezdve lehet jómódúaknak nevezni a birtokosokat. Világgazdasági szemüvegen nézve így 4.449 földgazdag van Magyarországon. Többi szegény, — mint a templom egere. Pedig mi már az ötven holdas gazdákat vagyonosnak hisszük, s ha az ilyen kisebb birtokosokat „gazdag”-nak tituláljuk a 3 és félmillió mezőgazdasági kereső között még háromnegyed percent sem vagyonos. Százötven földműves közül egy a „vagyonos” — szomorú. De nem építhetünk még két-három emeletnyi kilencmillió holdakat a meglévő kilencmillió fölé. Földelosztás nem segít, árt! Ha fejeként csak egy hold szántó jut. Slussz! Gazdatársadalmunknak az iparosodásban kell menedéket találni. A végleges kuli nívó elől. Különben 5—10 év múlva már írországi béresnyomor, vagy koldusbot lesz a magyar földműves sorsa.

Nemzeti vagyonunk elsorvadása.

Nemzeti tőkéink legnagyobb tétele a föld. Ennek jövedelme harmadára, értéke belső piaci forgalomban tizedére, hozadéka feltőkésítve pedig csaknem felére zuhant. Nemzeti vagyont a mai válságban így becsüli fel az 1931. évi II. fokú vagyonadómegállapítás.

Föld	P 4.503 millió
Mezőgazdasági üzemtőke	P 596 millió
Házak	P 4.103 millió
Ipari tőke	P 429 millió
Kereskedelmi üzemtőke	P 490 millió
Bánya, kohóvagyon	P 17 millió
Tőkevagyon	P 418 millió
Egyéb	<u>P 47 millió</u>

Adóbecslés — gazdasági becslés.

9.5 millió hold szántónk van. Ezt az adóbecslés holdként átlagban csak 460 pengőre taksálja. Nemzeti értékelésben dupláját vehetjük. Mint duplájára értékelték is, az elmúlt időben. Ha ezt a kettős szorzót vagyontételeink valamennyijére alkalmazzuk, 20—22 milliárd pengőre vehetjük. Kismagyarország összes vagyonát, persze csak „testvérek között”-i értékeléssel. Ezt még 3.300.000.000 P. külföldi adósság terheli. Belföldi teher kb. 2.000.000.000. De ezzel szemben vagyonként áll ugyanekkora követelés. *Nemzeti tiszta vagyon adómérleg szerint.*

Vagyon:

Ossz vagy on	P	10.603 millió
Követelések	P	<u>2.000</u> millió
P12.603 millió		

Teher:

Külföldi adósság	P	3.300 millió
Belföldi adósság	P	2.000 millió
Nettó vagyon	<u>P</u>	<u>7.303</u> millió
P		12.603 millió

Mi van a tarisznyában?

Fejenként jutna 1.482 P 50 fillér, ami állana kb. 1 hold földből. Egy inkább sárból gyúrt házikó ötöd-részből. Szerszám, áru vajmi kevés jutna. Készpénztőke pedig fejenként negyvenkilenc pengő 18 fillér. Ha ugyanennyi értékű áru, szerszám jutna mindenkire — öttagú — odiózus munkáscsalád élvezhető vagyon maximuma tehát így alakul:

5 hold föld	P 2.500
1 sárviskó	P 260
Mezőszerszámok	P 635
Áruk	P 290
Készpénz és bankbetét	P 245.90
Vagyonrész (bánya, kohó stb-^ben)	<u>P 40</u>
P 3.980	

P. 3.980.90 az elérhető vagyonmaximum egy öttagú munkáscsaládoknál elképzelt Magyarországon. Persze ezt a „vagyon” még *P 623.50* főleg külföldi tartozás terheli. Olyan tartozás, amit a magára hagyott gazdaságok nem tudnának törleszteni. A vagyon fő-résztét persze az önkényesen *P. 500*-ra értékelt szántóföld teszi. Itt van adózási alapértéke a földnek. Azonban külföld nem szentimentális. Egymás között, még többre is értékelhetjük. De világpiaci értéke — talán ennyi sincsen. Elvégre ha Londonba búzát szállítok, a vevőnek tökéletesen mindegy, bogy az a búza Tiszafürednél, vagy Argentínában termett. Nekünk ez a tiszamenti 9 millió hold egy leir-hatatlanul nagy vagyon. Pedig Argentínában egy ilyen „kismagyarországnyi” 9.5 millió hold esetleg 10—20 millió dollárért megvehető volna. Magyarországon nincs olyan tőkevagyon, ami elosztás révén a társadalmat egy fityingel is vagyonosabbá tehetné. Ellenben visszalökné a sárga sárba azt a 600.000 családot, amelyik már némileg kievickélt a fejenként 1 hold föld, és egytöd sárviskó életstandardjából. Egy magasabb gazdasági kultúra nivójára.

Nemzeti jövedelem. — A mezőgazdaság.

Nemzeti jövedelmünk áll: 1. mezőgazdasági termelés, 2. ipari termelés, 3. kereskedelmi tranzitóhasznok-

ból, 4. külföldi tőkénk jövedelméből (levonva külföldi adósságaink terhét és az osztalékokat, amit külföldiek itteni vállalkozásaikból haszonként elszállítanak. Mezőgazdasági termelésünk főága a gabona, ez 837 milliót hoz. így:

Búza	15.238.400 q	210 millió P
Rozs	7.801.700 q	71 millió P
Árpa	6.428.900 q	58 millió P
Zab	2.704.400 q	27 millió P
Tengeri	23.035.282 q	345 millió P
Burgonya	22.797.900 q	110 millió P
Cukorrépa	8.825.500 q	16 millió P
		837 millió P

Ehhez jön az állattenyésztés. De ez elcsökken tőlünk a takarmányértékeket. A cukorgyártás megszünteti a cukorrépa alapértékeit. Lisztörlés a búzát. Ha most gyümölcs-zöltség termelésünket, mind egy kalapba vesszük, ide a sok tojást, csirkét, — állatállományunk hússzaporulatát, tej termelését, — ez a szám csaknem pontosan a duplájára emelkedik. Persze az ipari termelés számaiból le kell vonni azokat a számokat, amelyek részint mezőgazdasági eredetűek, — részint pedig mezőgazdasági értékekért cserébe külföldi alapanyagokból készültek.

Ipar 2.500.000.000. bruttó jövedelme szerez. De felelő alaptermelés és idegen nyersanyag.

	1.700.000.000
600.000 kisiparos á 1.000	600.000.000
mezőgazdaság	1.600.000.000
külföldi jövedelmek és tranzit	
hasznok stb.	— 100.000.000
Bruttó jövedelem	4.000.000.000

külföldi adósságtörlesztés	330.000.000
külkereskedelmi mérleghiány cca.	<u>100.000.000</u>
Nettó jövedelem	3.700.000.000 P
Államháztartás	<u>1.800.000.000</u>
Nyolc és félmillió magyar költhet évi	2.770.000.000

vagyis fejenként a jövedelmi fejrátá maximuma évi bruttó 324 pengő. Öttagú munkáscsalád jövedelmi maximuma pedig 16.40. Bruttó, vagyis termelési és fogyasztási érték együtt. Egy új dunahíd pl. bennszerepel ebben a számban — bár az 5 tagú munkáscsalád nem fogyaszthatja.

Kik élhetnek kultúréletet.

Kultúrnívó fenntartási alkalma van:

1. 311.009.— jövedelem adófizetőnek;
2. 600.000.— OTI-Mabi tagnak (469.910:53.471.).
3. 300.000.— önálló kisiparosnak
4. 70.000.— köztisztviselőnek
5. 32.000.— trianoni fegyveres erőnek
6. 250.000.— gazdának 10 holdig.

Becsülés hozzávetőleges. Egyes tételek szomszéd tételben is előfordulhatnak. MABI tag lehet katona stb.

1.563.000.— Ezek jövedelme, keresete némileg túlhaladja az előbb becsült minimális fejkvótát. Öttagú családokra 2.16 keresőt számítva 3.800.600.— embert érint Magyarországon ez az életnívó becsülés. A többi 5.366.000 magyar ember nincs felvéve a jobb életnívó „A” listájára. A lakosság 44 százalékának terítenek mindennap az „A” asztalnál. A többi sajnos nem étkezhet ennél a terítéknél. Szomorú az, hogy ahelyett

hogy egyre többen és többen jutnának a 44%-ok kategóriájába, ez a kategória folyton szűkül. S jelenleg 56%-os pauper réteg állandóan erősödik. Első sorainkban kockáztattuk meg a budapesti adatok alapján ezt a megállapítást, hogy az ország lakosságának egy nyolcadrésze 12 és fél % már koldus. Az ország gazdaságpolitikusai nagyon vigyázzanak arra, hogy az 1.563.000 jobb életkörülmények közé került honfitársunk számereje ne gyengüljön tovább. Mert, ha ez a szám: — Isten óvását kérjük — de felére csökken, az országot a társadalmi felfordulás ezer veszedelme lepné el. Nyomor verekszik. Veszezszik.

Visszaesnek a születések.

Nemzeti munkaidőnk elpocsékolásából fakadó bajok között legelsőnek tűnik szembe a születések számának csökkenése. 1921—1925-ig 246.720 az újszülöttek száma évente. 1925-től 1930-ig ez a szám 228.054-re romlott. Hasonlóképpen csökken a házasságkötések, főleg a produktív embertermelő házasságkötések száma. 1921—25-ös átlag 81.866, míg 1925—30-as 77.987. A szám további romlásával lehet számolni.

Pénzügyi kontárok, gazdasági kuruzslók.

Zsidó, uzsorás zsuqori életmódját prédikáló pénzügyi kontárok, gazdasági kuruzslók veszedelmére. Ezek lépten nyomon leépítő, és redukáló kúrát ajánlanak az országnak. Sorra pusztítják az ország 44%-os krémjének mind a hét kategóriáját. A jövedelemadót fizető első kategóriát már megtizedelték OTI—MABI tagok számát a munkanélküliség pusztíthatja el, hasonlóképpen az önálló kisiparos, kiskereskedőket is. Köztisztviselők, nagy tömeget racionalizálással akarják a

Különösen kell vigyázni az ország pénzügyi irányításában befolyásokat nyert zsiroskalapú árendás-

nyomor seregébe taszítani. A gazdatársadalom pénzügyi és gazdasági összeomlása a belső-külső piaccal meg az adópolitikával már-már megpecsételt valami. Ugy véljük, hogy az ország elpauperizálásának tetőpontját éri el, akkor ha ez a sorvadó 44% még 20—24 percentet aszik. Paupermagyarország a csonkamagyar társadalom 76—80% -át érné el. Kollonics az országot úgy akarta elpusztítani, hogy először koldussá tette volna. A terv ésszerű. Ha meg nem gátolják, sikerül is.

Két gyenge főüzlet.

8,687.740 embernek van 9.302.311 prima, és közepes szántóföldje, 3.521 gyára, pár százezer kis műhelye, szerszám készlete. Szén, kő, stb. bányája. 8.500 km vasútja, 15.000 autója, 200.000 kerékpárja, 1.400.000 épülete, (ebből Budapesten 25.868 amiből csak 7.692 az új, 1910 után épült, többi elavult). Fővárosban 80.513 fürdőszoba van. Az egész országban legfeljebb 100.000. Szegények vagyunk. Szegényes felszereléssel (fejenkint egy hold szántó) 26 emberre egy önálló kisiparos, igen rosszul gazdálkodunk. Ezért igen komiszul élünk. Semmiből mindig csak semmi lesz. Valamiből mindig lesz valami.

Mezőgazdaság.

Van 9.302.311 hold földünk, ebből	
gabonával vetünk be	5.118.352
hüvellyessel	2.779.438
kapással	2.770.438
kereskedelmi növény	136.305
takarmány	1.145.345
egyéb	3.302.311

Itt két dolog a feltűnő. Amikor minden hold földnek egy-egy magyar embert kellene eltartani tudni, akkor a terület legnagyobb részét gabonával — a %-ban legolcsóbb cikkkel vetjük be. 55.02. — Takarmány 12.31%, kapás 29.38%. Azt a cikket természetjük főképpen, aminek a világpiacon legalacsonyabb az ára. Nekünk csak egész kicsi búzaműhelyünk van. Kis kéziszerszámokkal felszerelve. Szemben a világpiac nagy automatikus gépekkel felszerelt búzagyáraival. A kép olyan, mintha a kragujeváci lakatos konkurrálni akarna Ford-dal, Vagy a pattogatott kukoricaárus hadat üzenne a Gerbaudnak.

Egy kis vigasz.

A bajt évek óta ismerjük. Főjövendelmünk, fődevizaforrásunk a mezőgazdaság. De fejenként csak 1 holdunk van. És ebből a fejenként egy holdból, ha ez csak 7 q. búzát, vagy más gabonát hoz, — nem lehet megélni. Bent. Fizetni. Kint. Sőt revíziót is csinálni. Politikai álmaink megvalósítására. És mégis évről-évre tovább áll a *Gabonafront. Szilárdan áll szemben Magyarországgal élniakarásával.* Gabona mellett szegényedünk. Koldusodunk. Várjuk az ótestamentumi csodát. Konzervatívan kitartani a méces mellett. Amikor az egész világ már Tungram napfénylámpát használ. Még az a vigasztalás, *hogy mezőgazdasági területeinket túlnyomó részben olyan cikkekkal telítjük meg, amelyek igen kevés munkaórát igényelnek.* Még kéziüzemben is. Hát még gépiüzemben!

Ha nincs pénzünk — legalább szabad időnk az van!

Ez a gazdálkodás nagy átlagban nem igényel több

munkát, mint holdanként és kézierő mellett évi 100 munkaórát. Mezőgazdaságban alkalmazott, közel hárommillió termelő évi 3.000 munkaórája tömegben 8.5 milliárdot tesz ki, s ha vesszük nyolcadát unosuntig elegendő a 9.302.311 hold szántó megmunkálására. Megmarad hát vigaszul, az, hogy ha már nem keresünk, koldusszegények vagyunk, de legalább uri kényelemben élhetünk. A mezőgazdaság nem tudja felhasználni munkaidejét. Megrakja a földet olyasmivel, ahol holdanként csak évi 100—150 órát dolgozhat. Azután hova fenébe tegye a többi 2900 munkaóráját? Több föld nincs. Pihenhet. Zajonghat. Politizálhat.

Asszonyok a szorgalmasabbak.

Érdekes megfigyelni, hogy a mezőgazdasági termelés azon ágai, ahol főleg férfimunkások tevékenykednek, egészen elsorvadtak, a háború óta. — S tendencia, vagy coincidencia, de azon mezőgazdasági ágak termelése a jelentékenyebb, ahol női munkáskezek tevékenykednek. Előre ment a baromfi. Tojás. Tejgazdálkodás. Kertészet. Kapások. Ipari növények. Itt főleg *női kezek szorgalmaskodnak*. Meg gyerekek.

Baromfiállományunk.

1924-ben	50.922.840
1927-ben	89.832.000
1931-ben	75.567.000
1930-ban részletezve:	
összes tyúk	42.920.000
tojók	12.789.000
tojás átlag évi	62
össztojás hozam	792.947.000
belfogyasztás ebből	555.759.000

Exportra

került 237.188.000 tojás. Remek egy nagy rántotta. És 16.193.727 drb. baromfi. Külföld *több pénzt ad az olyan magyar mezőgazdasági cikkek után, amelyet főleg női munkászek munkaideje állított elő, mint a férfi munkászek munkájáért.* Ebből úgy látszik, hogy a mezőgazdasági férfimunkásság termelőértéke és energiája a háború óta *erősen aláhanyatlott.*

III.

Termelésünk képe.

(Egy hektár átlagtermése.)

	Búza	Rozs	Burg.	C.répa
Magyarország	13.6	14.3	76.5	203.4
Hollandia	32.7	34.7	224.8	374.6

Hollandia facipős munkása kétszer, háromszor annyit termel a németalföldi homokon, mint a tejjel és mézzel folyó Kánaán kisgazdapárti politikusai. Mezőgazdasági termelésünk adatait itt látjuk részletesen.

Statisztika.

Gabona:

búza	19.745.090	
rozs	5.504.880	
árpa	4.760.973	
zab	1.940.332	
köles	51.073	
tatarka	2.507	32.004

Hüvelyes:

borsó (mag)	96.944	
borsó zöld	71.982	
bab	605.356	
lencse	49.581	813.863q

Kapás:

szemestengeri	15.176.900	
sárgadínye	405.583	
görögdínye	1.721.352	
tök	14.413.406	
burgonya	14.474.938	
cukorrépa	9.662.039	
takarmányrépa	20.623.302	
cirok	206.669	76.693.789q

Kereskedelmi növény

repce	100.129	
komló	1.244	
.dohány	364.705	
kender	38.387	
len	78.845	
mák	66.862	
napraforgó	231.452	
paprika	40.148	922.772q

Szálatakarmány:

csalamádé	13.905.525	
bükköny	3.628.639	
here	4.085.185	
lucerna	4.648.870	
baltacím	718.453	
muhar	604.899	
stb.	467.485	28.060.256q

Zöldség:

fejeskáposzta	1.141.760	
---------------	-----------	--

Olvasó ötlete:

kelkáposzta	46.878	
kalarábé	27.903	
sárgarépa	84.236	
petrezselyem	71.898	
saláta	60.847	
uborka	252.957	
paradicsom	223.023	
vöröshagyma	282.035	
fokhagyma	46.291	
paprika (zöld)	82.183	
Egyéb	32.728	2.352.739q

Kevés és nem kiadós eredmény 9.302.311 holdon.
Rossz a gazda.

Úri kiszolgálási a vevőnek!

Az volna a természetes, hogy vevőinket a legtökéletesebben kiszolgáljuk. Mindenekelőtt ne kofastandon érezzék magukat. Hanem egy előkelő csemege kereskedésben. Legyen válogatott szép árú. Kellő mennyiségben. Rendes csomagolásban. Gyors és pontos szállítás. Prompt. Udvarias kiszolgálás. Mert államkereskedelmi viszonylatokban elvek érvényesülnek, mint a magánkereskedelemben. Addig sajnos nem igen tudunk komoly eredményt felmutatni, míg vevőink kényszeredetten vásárolnak. Áruink nem elsőrendű jó minőségűek. Szállítmányaink még igen vegyesek. Csomagolásuk igen primitív. Raktárunk nem kielégítő. Kiszolgálásunk pedig abszolút gyenge. Vevőket nem keressük fel egyenesen. Hanem közvetítők drágító, dézsmáló raktárain át jut a külföldi fogyasztóhoz. Külkereskedelmünk egészen rapszodikus. Szervezetlen. Egymásra licitál. És elpocsékolja igen gyakran a jó termést és jó árut is.

Mezőgazdasági főkuncsaftok

	Osztrák	Cseh	Német	Szerb	Olasz	Lengyel	Svéd	Francia	Angol
1. buza	v	v	v	v	v	v	v	v	v
2. rozs	v	v	v	n	v	v	v	n	n
3. árpa	v	v	v	v	v	n	v	v	n
4. zab	v	v	n	n	n	n	n	n	n
5. tengeri	v	v	v	n	v	n	v	v	v
6. hüvelyes	v	v	v	n	v	v	v	v	v
7. olajmag	v	v	v	v	v	v	v	v	v
8. herék	v	v	v	v	v	v	n	v	n
9. egyéb mag	v	v	v	v	v	v	v	v	v
10. liszt	v	v	v	n	v	v	v	n	v
11. széna, szalma	v	v	v	n	v	v	v	n	n
12. nyersdohány	v	v	v	n	v	v	v	v	n
13. burgonya	v	v	v	v	v	n	n	n	n
14. paprika	v	v	v	v	v	v	n	n	n
15. gyümölcs	v	v	v	n	n	v	v	v	v
16. hagyma	v	v	v	v	v	v	v	n	n
17. uborka	v	v	v	n	n	n	n	n	n
18. bor	v	v	v	n	v	v	v	v	v
19. len	v	v	v	v	n	n	v	v	n
20. marha	v	v	n	n	v	n	v	v	n
21. ló	v	v	n	n	v	n	v	n	n
22. sertés	v	v	n	n	n	n	n	n	n
23. juh	v	v	n	n	v	n	v	v	n
24. élő baromfi	v	v	v	n	v	n	v	n	n
25. leölt baromfi	v	v	v	n	n	n	v	v	v
26. hus	v	v	v	v	v	v	v	v	v
27. zsír	v	v	v	n	v	n	n	n	n
28. tej, vaj, tojás	v	v	v	n	v	n	v	n	v
29. toll	v	v	v	n	n	n	n	n	n
30. szappan	v	v	v	v	v	v	n	n	v

„v” értelme — Vesznek tőlünk az árúból.

„n” értelme — Nem vásárolják az illető árut.

„v” értelme — Vesznek tőlünk az árúból.

„b” értelme — Nem vásárolják az illető árut.

Kik jönnek vásárolni a gazda-standra.

Harminckét főcikke van az országnak: Búza, Rozs, Árpa,, Zab, Kukorica, Hüvelyes, Olajmag, Herék, Magok, Liszt, Széna, Dohány, Krumpli, Paprika, Gyümölcs, Hagyma, Uborka, Bor, Len, Marha, Ló, Sertés, Juh, Élőbaromfi, Leölt pulár, Hus, Zsír, Tej, Vaj, Tojás, Toll, Gyapjú. Kuncsaft rá az osztrák, Cseh, Német. Kis részben pedig Szerb, Olasz, Lengyel, Svájci, Francia, Angol. Láttuk már ki mit vesz a standunkról:

Termelés átszervezésének iránya.

Azt kell termelni, amit a külföld megvásárol. A külföld vesz állatot P. 99.9. Húst 40.3, tejet 5.3, disznósírt 6.2, tojást 15.5, tengerit 1.—, búzát 51.4, gyümölcsöt 5.9, burgonyát 8.2, hagymát 1.9, dohányt 10.3, magvat 17.1, bort 7.6, lisztet 33.1, gyapjút 5.2, tollat 18.—, cukrot 9.7, szeszt 3.2. Mezőgazdasági egyéb cikkeket 8.6. Millió pengőben. Tehát ezt kell termelni. Sokat. Többet. Szébbet. Szolgáltatékészen, olcsón, jól szállítani a vevőnek. Hogy az aranyban fizessen érte. A vevő igénye parancs. Atgúrni azt ne is próbáljuk.

Belső piac.

Belső piac igényeit már idomítani lehet. Párhuzamba kell hozni a külföldi vevő igényeivel. Azt láthatjuk, hogy népünk táplálkozása gyenge. Silány. Egészségtelen. Liszt, kása, káposzta, bab, sertészsír, no meg egy kevés bor. Népünk táplálkozását át kell építeni. Több tojást. Több baromfit. Több gyümölcsöt.

Több főzeléket. Többet termeljen, többet fogyasszon. A lisztgazdálkodást le kell építeni. Ideális földbeosztás volna a következő — ami egyúttal lediktálná az egész évi magyar étlapot.

Új területeket a zöldségnek, gyümölcsnek, hüvelyesnek.

	1931	_____ ? __
Borsó (mag)	18.194	25.000
Zöldborsó	5.091	20.000
Bab	10.442	38.000
Lencse	14.509	20.000
Sárgadinnye	9.509	15.000
Görögdinnye	26.579	30.000
Takarmánytök	14.183	20.000
Főzeléktök	1.494	5.000
Sárgarépa	1.743	5.000
Petrezselyem	1.767	5.000
Kelkáposzta	1.065	15.000
Paprika (fűszernek)	7.350	15.000
Fejeskáposzta	10.334	30.000
Saláta	3.050	5.000
Uborka	5.909	15.000
Zöldpaprika	3.040	40.000
Vöröshagyma	7.801	15.000
Fokhagyma	2.277	5.000
Paradicsom	4.289	40.000
Kalarábé	642	5.000
	<hr/>	<hr/>
	148.369	368.000

Jóllakott ország — cuspajzzal!

Csak 200.000 holdat kell kiemelni a búzakisipar

műhelyeiből és máris új képe van a magyar terméknek. Külkereskedelemnek.

Máris jóllakott az ország. Megalakult egy új magyar Stapelindustrie. A magyar világkonzerv ipar. 15.000 hold 63.200.000 kg. uborka, 5 literes üvegekben 16.000.000 üveg. Fejenként 2 üveg a speizban. 200.000.000 kg paradicsomot lehet befőzni 40.000 holdból. Minden főre juttat 20 kg. paradicsomot. Ugyannyi paprika, és feleannyi hagyma konzerválva fejenként évi 50 kg. lecsóhoz juttatná az országot. Egészséges, ízletes, olcsó eledel. A téli hónapokra. Fel kellene állítani egy hatalmas burgonya és káposzta savanyító üzemet is, hogy az ország csaknem ingyenesen legyen kenyérrel, főzelékkel ellátható az egész éven át. Az államhatalom feladata felállítani a közszükséglet normáját. Lefoglalnia részére azt a területet, amit a köz kíván. Államilag irányított zöldségtermesztésre van szükség, persze mezőgazdaságban és nem a politikában.

Bánatos boroshordó.

366.286 hold termelt holdanként átlag 10.5 hl. Összesen 3.835.724 hl. mustot. Ebből persze sok a komisz bor. Amit az ország nem tud meginni. Külföld pedig nem akarja megvenni. Franciaországban 40.000.000 ember lakik. 60.000.000 hl. a bortermés. Pedig a francia nem részeges nép. Itt 8 millió emberre 12.000.000 hl. bor járna francia arányban, harmadrésze sincs. Mégsem isszák.

Nincs jégkultúra.

Az ország gyomorhajánai egyik főoka a jégkultúra hiánya. Háztartásaink nagyrésze még a legnagyobb hőségben, kánikulában sem használ jeget. Vi-

déken a műjelzés — a vermek jegét nem számítva, teljesen ismeretlen. A főváros teljes jégfogyasztása 1932. évben alig másfélmillió q. Jégfogyasztás napról-napra csökken. 1930-ban még 2 és fél millió q volt. Amíg a jégfogyasztás nem éri el a fejenként 3 q-át Magyarországon, nem lehet komoly harcról beszélni a romlott élelmiszerek fogyasztása ellen.

Krigli sörből pikoló.

Sörgyáraink termelőképességük 10%-át sem tudják kihasználni. Dreher, Haggemacher, Első Magyar Eészvénysör, Fővárosi Sörfőzde, Polgári Sörfőzde, Pannónia Sör, felszerelése a legpompásabb. Söráránk minősége kiváló. Sörünk elsőrendűségét az egész világon elismerik. Csaknem ugyanez áll a likőrökre és a palackozott borokra is. Tokajhegyaljai Bortermelők, Borpalota, Gsthwindt, Braun Testvérek, Gotschlig-gyárakat közérdekből ingyen palackokhoz és ingyen fuvarhoz kell juttatni. Évente legalább ötmillió „nemzeti palackot” kellene ezeknek az üzemeknek ingyenesen rendelkezésükre bocsátani. Elvégre egy Owen automata napi 40.000 évi 1.200.000 darab palackot dob ki. Tessék négy automatát felállítani a magyar palackbor, sör, likőr, gyümölcszörpexport támogatására. Elvégre palackkészítéshez csak homok és szén kell. Mindkettőből van elég. Ötmillió palack — legalább ugyanannyi pengővel javítja külkereskedelmi és fizetési mérlegünket.

Jó bornak nem kell cégér !

Vannak igen jó boraink. De az igazság az, hogy a legtöbb borunk ecetnek se jó. 800.000 ember érdeke a bortermelés. A nemzet 10%-a érdekelve van. Meg kell tenni érdekükben mindent ami csak okos.

Kiirtani a komisz szőlőket.

Ki kell cserélni a komisz tőkéket. S miután ezen a jó tőkéjű szőlősgazdák keresnek, *kényszertársulásba* kell őket vonni. Ők kártalanítsák az első két évben azokat a szőlősgazdákat, akik tőkéiket felégették, akkor 7—800 nap múlva olyan boruk lesz, amit szívesen iszik az ország. És a külföld is megveszi. Noszogatók, kínálgatók, unszolás nélkül.

Szőlőkonzerválás.

Város közelében szőlőpadlásokat kell felállítani. *Legalább januárig kötözött szőlővel tudjuk támadni a déligyümölcs importot.* Ha elegendő kötözött szőlő, alma áll rendelkezésre, úgy február végéig hűtőházaink révén nélkülözni tudjuk a millió pengőkre rugó déligyümölcsimportot. Senkinek se kell akkor a koffeines méreggel teli babkávé. Amikor jó magyar borok és levesek állanak rendelkezésre. Olcsón, A reggeli étlap számára.

Kötelező borfelszolgálás.

Franciaországban az elemi iskolákban propagálják a borfogyasztást. Alföldön, de fővárosban is komisz undorító a víz. Legokosabb volna ha az ország, víz helyett egészséges ízletes jó bort inna. De ma még az ásványvíz a bor legnagyobb konkurense. Kötelezővé kell tenni, hogy vendéglőkben, éttermekben minden menü mellé ingyen — „vin y compris” — bort szolgáljanak fel. Ha menünként 2 decit felszolgálnak úgy 20.000 literrel emelkedik naponta 7.500.000 literrel évenként a borfogyasztás.

Ne borházakat, hanem 5000 borkimérést.

Borkivitelünket támogatni kell továbbra is. De nem borházakkal. Luxusvendéglőkkel. Ellenben állítsunk fel — államilag támogatott magán részvénytársulatot — ötezer borkiméréssel külföldön. Ötezer *Ungarischer* Weinausschank, Hungárián Wine-Saloon, Bistrot de Vin Hongrois. Ötezer magyar pincér — vonuljon ki külföldre. Árulja, mérje, csapolja a magyar bort. Ez aztán propaganda lesz Magyarországnak. Elvégre az olaszok ezrével küldik honfitársaikat külföldre. Zselatinos, albuminos ízesített festett vizet árulni, — bejegeelve. Az olasz gelateriák százai virítanak Budapest utcáin. Igyanak az olaszok is magyar bort. Ha már mi olyan gavallérok vagyunk, hogy vízért pengőmilliókat adunk nekik.

A speiz.

Pontosan nem lehet megállapítani azt az összélelmiszer fejadagot, amit a nagy átlagban az ország népessége fogyaszt. Gyomor, pénztárca, szokás, szoktatás, kor, életviszonyok szerint változik a táplálkozás. De meg lehet állapítani a belfogyasztásra képes élelmiszermennyiségek maximális átlagadagját. Ennek felsorolását, megállapítását itt kísérelem meg. Fővárosi adatok alapján.

Búza	143 kg.
Rozs	57 kg.
Cukor	11.3 kg.
Hús (zsir)	14.5 kg.
Hüvelyes	9.2 kg.
Burgonya	93 kg.
Tej	132 kg.

Zöldség	43 kg.
Tojás (138 drb)	6.9 kg.
Baromfi	2.8 kg.
Fejadag évi _____	518.2 kg.

(bor, szeszes italok, gyümölcsök, konzervek, idegen importélelmiszerek nélkül.)

Itt nincs éhség!

Táplálkozásunk ha nem is elsőrangú és magasan kalorikus értékű, de mégis kielégítő. Kizárja a nélkülözést. Annyi igaz, hogy a húsfogyasztás feltűnően alacsony. Valószínűleg zsiradék fogyasztásban kulminál. Iparos Németország fejadagja 75 kg. De mégis itt fizikai éhség kizárt dolog. Mert mindennapra jut a lakosság átlagának 1 és fél kg. táplálék. Főleg tej. Kenyér. Tészta. Burgonya. Táplálkozásiunkon javítani kell. A tojásadag elszomorító. Napi 1 tojás volna az egészséges minimum. London reggelire fogyaszt napi egy tojást. Fejadagban. Elszomorító a főzelékfélék és a cukorfogyasztás alacsony nívója is. Jól nem élünk. De nem éhezünk. És nem éhezünk soha. Aki ellenkezőjét hirdeti, demagóg hazugságokat kolportál.

Borfogyasztás.

Fokozni kell a gyümölcs, — de a bor és sörfogyasztást is. Paradoxonként hangzik, de az antialkoholista agitáció súlyos veszedelem a közgazdaságra, — minden olyan helyen, ahol rossz az ivóvíz. Rossz ivóvízben pedig hazánk vezet Európában. 2700 községnek nincs vízvezetéke. Ahol pedig van (a fővárosét is beleértve), ott sem nagyon dicsekedhetünk ivóvizeink minőségével. 4.500.000 hl. borból másfélmilliót szívesen

átvesz a külföldi piac. A többi 3.000.000 hl. pedig napi egy deci fejadagokat adna az országnak. Ha naponta egy deci bort fejenként meginnók, menten eltűnne a borprobléma. De itt se bort, se sört nem isznak. Sörfogyasztás fejadagja már a 4 és fél liter alá süiyedt. Ez a vitamindús nemes ital egészen eltűnik a magyar étlapról. Valóban pusztít 'a túlhajtott alkoholfogyasztás. Egészen úgy mint ahogy ártalmas a sok tojás-évés. Vagy zsíros étel. De bortól, sörtől soha sem pusztult el annyi ember, mint egészségtelen járványterjesztő rossz ivóvíztől. Magyarországnak igenis elől kell járni a borfogyasztás terén. Mert ez közgazdasági és — risum teneatis — közegészségügyi érdeke. A népjólét egyik főtenyezője a mérsékelt borfogyasztás. Meg kell innunk a magunk bortermését, — mert más nem issza. Vízünk pedig piszkos.

IV.

Baromfitenyésztés fokozása.

Farmosítani kell a baromfitenyésztést. Elkerítettlen udvaron, járkál a baromfi. Ha magot kap, a szél hordja szét. Pocsolyákból iszik. Tetves. Beteg. Féreghez, vérhez, szemhez, zöldséghez, mészhez akkor jut, ha éppen arra talál. Még csoda így, hogy állományunk az 1927-es 89.832.000 darabról csak 75.567.000-re csúszott alá. 1931-ben. Összes tyúkok száma 1930-ban 42.920.000, tojók 12.782.000, egy tyúk évente tojik 62 tojást. Persze mészhez akkor jut, ha kínjában már a falat rágja.

A nagy rántotta.

Egész évben 792.947.000, csaknem egy millió tojást

tojnak a tyúkok. S ha a tojás fogyasztás fővárosi átlagát országos alapul vesszük, fejenként 138 db. összesen 1.186.800.000 tojást fogyasztana az ország. De ez nem történhetik meg. Először is azért, mert négyszázmillió tojás hiányzik. Másodsor pedig a tojástermelésből 54.699 q, azaz kb. 119.398.000 tojást exportálunk. Vidéknek tehát jut egy 538 millió tojásból készült rántotta. Ami bizony igen szűköcske falatot ad egy-egy tányérra. Mert 7 és fél millió ember akar belőle egész éven át jóllakni. Egyre jut 72 tojás. Fele annak amit a budapesti elégedetlen polgár fogyaszt. Vidék nem eszik tojást. Elég baj. Népük fizikai degenerálódásának egyik veszélyszimptomája. Földművelésügyi miniszterünk még rosszabb számokat lát a statisztikájában. Budapestet beleértve 555.759.000 darabra teszi a belfogyasztást. Kihoz 64 tojásos fejrátát. De miután Budapest ebből jóévtággal még idejében leszakít 69.841 q-át, azaz 138 millió tojást, maradna az áldott, nyájas jó vidéknek 54 darab. Azaz minden hétre egy tojás. Vidék sokkal rosszabbul él mint a főváros!

Ecet.

16.000 hl. finomított szeszt dolgoznak fel, emésztést előmozdító ecetté az ecetgyárok. Egész fogyasztás így 120.000 hl. Fejenként évi másfél liter körül mozog. Ecetiparunk magas fokon áll. Kitűnő konzerváló anyagot állít elő. Amióta a borárok elposványodtak és a komisz minőségű borokat potom áron vesztegetik, megindult a primitív borecet gyártás. Amely silányabb értékű anyagot állít elő. Könnyen romlandó nyálkásodó árut. Külön kell konzerválni. Kaliummetabiszulfid e mérgező anyag kis hozzá vegyítésével. Bor-

ecetgyártás visszaesés a villanyvilágítás korából a gyertya és mécses világába. Bor arra való, hogy megigják! Nem pedig arra, hogy ecetet csináljanak belőle. Az államhatalom úton-útfélen hendikeppeli a magasnívójú szeszecetipart. Szeszliterenként 1.92 fillért szed. Azonfelül 28 fillér ellenőrzési díjat. Drágább, adózott nyersanyaggal dolgoztatja ezt az ipart. Amíg a primitív borecetekészítő adómentes potom olcsó nyersanyaggal dolgozik. Minden ellenőrzés nélkül is.

Fokozni az ecettermelést.

Ecettermelést és fogyasztás fejrátáját négyszere-sére kell emelni. Mert konzervipari munkánk alap- és segédanyaga. Ha sikerül 15.000 hold uborka kertet berendeznünk ,akkor fejemként 4 kg. uborka (export levonása után) egyedül megköveteli a mai ecettermelésá fejkvóta megduplázását. Saláták, zöldsőzélékek, hüvelyesek fogyasztásának általánosításai, zöldpaprika, paradicsom, konzerválás lehetővé tudná tenni az ecettermelés fokozását. Négyszeresére. Exportszervezetünk művészete se abban merüljön ki, hogy a magyar árakat a nullpont felé alálicitáljai. Hanem kísérletezzenek a magyar ecetesuborka, ecetespaprika, ecetesparadicsom külföldi elhelyezésével. Van olyan jó, mint a cseheké. Konzerviparunk 100.000.000 kg árut helyezhet el, ecetesuborka, paprika, paradicsom formájában. Mai árak mellett is lehet akkora érték, hogy fedezheti a büdzsében felvett kölcsönszolgálat 100.000.000 P-ös összegét. Munkával és kis ésszel 15.000 hold kifizeti évente államadóságunk kamatszolgálatát. Itt valakinek pirulni kellene azért, hogy ez nem így van.

Az üres kassza mindét tele lesz.

Államnak 878.251.000.— üzemeivel 1,364.893.000 P

kell összesen. Nem sok. 878.251.000 P-ből 78.000 köztisztviselőnek a fizetésére 273.000.000 millió pengő kell. A nyugdíjas 100.000 volt közalkalmazottnak. 116.800.000. Egybevéve 490.5 millió jut a 180.000 aktív és nyugdíjas köztisztviselő családnak nagyjában évi 1722, heti 52.36 átlaghetibér. A kívánt P 69.65 létminimum alatt. Személyi kiadásokat legalább 79.200.000-vel kellene emelni, hogy díjunktól, államtitkárig megadhassuk a 69.65 fillér heti létminimumot.

Dologi kiadások.

Anyagi kiadásai jelentéktelenek 242.9 millió P. Befektetése nulla. 21 millió. Minden más kiadás, az államadósság kamatszolgálata 102,4 millió. Államkassza fizetni akar 500 milliót embereinek. 102 milliót a hitelezőknek — és valami anyagot akar beszerezni állami üzemei folytatásához. Ez a híres túlméretezett büdzsé.

Állam üzlete.

Ezért kivet adókat keresetre. Jövedelemre.

Vagyorra	2498	m P
Megdrágítja a vételt, eladást forg. adóval	85	m P
bélyeggel illethekeket szed	93.7	m P
gyufát, szeszt, cukrot, tűzszerszámot, bort	1126	m P
sört adóztatja	84	m P
megvámolja a behozott árukat	168.4	m P
sót, dohányt, szaharint ad el	75.4	m P
pénzt kér a törvényhozási testületekről	2	m P
sorsjátékokat rendez	868	m P
be akar szedni ezekből összesen		

Nem sok. Csak az inkasszó rosszul van megkonstruálva.

Soha se lehet államcsőd.

Állam mindenkor tud annyi jövedelemhez jutni, 8.600.000 millió ember jövedelméből, hogy 78.000 aktív, 100.000 nyugdíjas alkalmazottját eltarthassa. Ha az adózóknál esik az eső, hát majd a köztisztviselők, is ázni fognak. Legfeljebb hozzá redukálja alkalmazottai életstandardját adózó polgárainak hol süllyedő, hol emelkedő életstandardjához. Külföldi kamatterheink alig 20.000.000 dollárt, fejenként 2 dollárt tesznek ki. Ennyit az ország ki fog tudni izzadni. Dologi kiadásokra is áll az esernyőtétel. Vegyük a legrosszabbat. Búza ára leesik 1 pengőre. Mázsánként. Lesz a kenyér kilója 6 fillér. Köztisztviselő „létminimuma” a heti 52.76 helyett 10—15 pengő. Ez még mindig nem államcsőd. Mert nem is lehet! Nem igaz, hogy az állam kiadásai túl vannak méretezve. Tévedés a belföldi büdssékritikusoktól. Rosszakarát a külföldi büdssévizsgálgatok részéről. Mi van túlméretezve? 100.000 család létminimum alatti bére? A külföldi kamatterhek? Vagy az a pármillió anyagi kiadás és befektetés? Ami megtermékenyítő aranyeső hatását gyakorolja a közgazdaságra? Hol, mi van túlméretezve a kritikusok okvetetlenkedésén kívül? Bár csak lehetne 4—5 milliárdos büdssénk:

Az állam vállalatai.

Az államnak vasútja, postája, erdeje, gazdaságai, szénbányái, takarékpénztára, gépgyára, és selyemszövése van. Egészséges XX-ik századba való vállalkozások: Se mécseseket se petróleumlámpákat, se légytűtő koppantókat nem gyárt az állam. Krinolint sem készítteti. Hanem vasutat, hajót, járat. Erdőt ültet. Levelet, csomagot hord szét. Szenet bányászik.

Szénát kaszál. Lovakat tenyészt. Pénzt kölcsönöz. Pénzt vesz át kamatra. Gépeket gyárt. Selymet sző. Hol a fészkes Fenéciában az az „átkos” közüzem. Mi veszélyes vagy kárhozatos ezeken?

Az állam maga áll oda növelni a nemzeti termelést, Magánüzem lehet rugalmasabb. De az mégis labilis vállalkozás. A fejlődés iránya a közüzem. Modern közüzem!

Deficites közüzemek!

Trianon óta néhány közüzem, — vasút, gépgyár, selyemszövés, deficites. Közüzemeink, — tehát közgazdaságunk ellenségei hangosan bömbölik: „íme azért a deficit! Mert közüzem. Adják magánkézbe az üzemeket!” Kótyavetyéljék el! Ez mind igen szép. De arról nem akarnak tudni, hogy ezek az üzemek, azért deficitesek, mert 77.900.000 pengőt kell nyugdíjért fizetni. Ha magánkézbe is adnák, ez a 77.900.000 P handicap változatlanul fennállana. Továbbra is. Avagy talán úgy képzelik el a magánüzemesítést, hogy ők ezt a deficitet eltüntetni tudják? Ehhez a nyugdíjasoknak kellene meghalni. Avagy nyugdíjokat megvonva, nekik koldulási engedélyt váltani.

Ez nem tudomány. És ez nem volna a magánkezelési üzem jobb voltának igazolása az állami üzem fellett. Közüzemeket fenn kell tartani. Mert közérdek! Mert ez a 8.5 millió belső, és 23 millió összmagyar érdeke.

Tej, vaj, sajt, gomolya.

A főváros évi 132 millió liter tejet fogyaszt. Termelésünk 20%-át. Az ország tejet alig fogyaszt, pe-

dig egymilliárd liter tejet legalább exportban kellene elhelyezni, akár tej, akár vaj, akár sajt, formájában. 1931-ben nagynehezen 5.300.000 P-t árultunk tejből. Tejfölből. Vajból. Tehén és- juhuróból. liptói túrókból. Lágy és kemény sajtokból. Kondenzált tejből. Édes-kevés. Ha teheneink átlag 8-10.000 liter tejet adnának, és állományunkat is fejlesztenénk, akkor a külkereskedelmi mérlegünkbe új hatalmas bevételi tételként illeszkedne be az a pénz, amit tejért, vajért, húsért, tej szánért a külföld letejelne. Nincsenek rendes istállóink. Nincs gondos állattenyésztésünk. Nincs helyes takarmányozás. Higiénikus fejés. A tejtermékek lelkiismeretes vidéki tárolása a termelőknél is még elég távoli fogalom.

Az irányt Dánia mintaszerű tejgazdaságai adják meg. Vidék tejfogyasztásáról számaink még hozzávetőlegesen sincsenek. De lia a tejtermékek exportját és gyártási főösszegeit levonásba vettük, alig harmadát kapjuk a fővárosi fejrátának. Tojást, tejet a magyar nép alig fogyaszt. Ha táplálkozásában radikális változás rövidesen be nem áll, számolni kell az új csonkamagyar generáció anatómiai elkorcsosulásával is.

Tejszövetkezetek.

1983 tejüzemünk van, de ez a kevésbé impozáns szám még jobban eltörpül, ha ebből 1227 üzem jóformán csak egy jól megtermett kannából áll. Gyűjtő telep és lefőlöző állomás. Tessék itt egy új Svájcot csinálni. Legtöbbet még az OMTK-ba tömörülő 388 tejszövetkezet produkálja a nemzeti tejgazdálkodás kifejlesztésére, és elismerésre méltó munkát végez a Bp. lt. Közp. Tejcsarnok R. T. is. Tejüzemeink mindössze 3569 embernek adnak megélhetést. 212 pasz-

törgép 144 vajgyártó készülék és 12 túrószáritó található az országban. Édeskevés ez ahhoz, hogy a sokszázmillió liter magyar tejtermelés aranyat tudjon hozni az országba.

Általános szövetkezést a termelésben.

Minden magyar községben a gazdák kötelesek legyenek szövetkezetbe lépni. A szövetkezet építsen egészséges tehénistállókat. Gondoskodjon a helyes és egészséges takarmányozásról. Szerezzen be tejfeldolgozó gépeket. Szerszámokat. Tejtermelésünket így fokozni tudjuk. A felfokozott termelést pedig komoly és piac képes feltételek mellett fogjuk értékesíteni tudni. Négyezer tejszövetkezet és kétmillió tehén kell Magyarországon, ha a tejtermelésből nemzeti jövedelem komoly tételét akarjuk kimunkálni.

A mezőgazdaság átszervezése — egylélekzetre

Több zöldfőzelék, hüvelyes, baromfi, tojás, tej, hús, és zsír kell. Az országban belül. És a külkereskedelemnek ott kívül. Baromfiállományunk fejlesztésének kell 20.000 á 5 holdas baromfi farm. Egyenként 1000 négyzetméter drótkerítéssel. Szemes táplálékot adagoló etetőkkal. Keltetőgépekkel. Tojásraktározó dobozokkal. Darálókkal. Egészséges, tiszta sertés és tehénistállók kellene. Tejraktározó helyiségek. És tartályok. Ez olyan nagyvonalú ipari feladat, ami évekre adna munkát az egész magyar iparnak. Iniciatívát megint csak a kormányhatalomnak kell a kezébe venni. Persze üzemi közlekedés a megoldása sem maradhat el.

Itt nem futószalag kell. Ellenben a községek közötti közlekedés kérdése, részint kisvasútiakkal, részint pe-

dig 2 és fél méter cementburkolású kerékpárutakkal oldandó meg. Állattenyésztésünk leapadt.

	marha	ló	sertés	juh
1911-ben	2.149.756	896.498	3.322.407	2.406.040
1931-ben	1.813.894	864.571	2714.635	1.440.409

Az állományt vissza kell állítani. Még az 1911-es nívón túl is. Legalább 30%-kai. Hiszen népességünk azóta a Trianonság területén jelentősen szaporodott. Tovább szaporodik. Juhállományunk fejlesztése pedig világtextilpari érdek. Ezzé kell építeni.

Mezőgazdák szervezkedése.

Mezőgazdáinkat rá kell szoktatni a specializálásra. Egyforma gyümölcsöt, állatot, gabonát, zöldséget, növényt kell termeszteni. Cikkeink minősége, és fajtája mellett kitartani. Lépjen életbe a teljes munkamegosztás a mezőgazdaságban is. Legyen juhtenyésztőnk. Lótenyésztőnk. Sertésenyésztőnk. Uborkatermelőnk. Gyümölcsfarmerünk. stb. Amint a cipész nem készít székeket, úgy a sertésenyésztő ne tartson kecskét. Ha kecsketej kell neki, hozzon kerékpáron a kecsketenyésztőtől. Csak a specializálással lehet elérni, hogy úgy minőségben, mint mennyiségben világcipészárakkal álljunk a standra.

Technikai átszervezés.

Mezőgazdaságot industrializálni, és mechanizálni kell. Nemzeti talajvédelem életbeléptetésének utolsó perceiben vagyunk. Termőtalajunkat a kimerülés veszélye fenyegeti. 60 esztendő alatt 3.000.000.000 kg. foszforsavat szipolyozott már ki a könnyelmű gazdálkodás a termőtalajból. Szuperfoszfát, mésznitrogén, és káli nélkül a talajt kellő erőbe hozni nem

tudjuk. Kötelezővé kell tenni a termőföld műtrágyázását. Törvényel. A haza földjének termőerejét nem áll jogában egy könyelmű nemzedéknek kirabolni.

Tractorhasználati kötelezettség.

Nincs semmi célja annak, hogy a mezőgazdasági munkásság milliói évi 3.000 munkaórájukból pár száz órát adjanak a kéziüzemi földmunkába. Viszont 2000 órán felül tétlenkedjenek.

Karbatett kezekkel várják az ipari, vagy közüzemi napszámot. Mezőgazdaságot végleg mentesíteni kell a szántási vetési és aratási napszámomunkától. Helyébe kell tenni a gépmunkát. 6400 traktorunk van. Dolgozni tudna. Talán még 3000 kellene. Kézienergiákat pedig kertészetben, gyümölcs, baromfi, állattenyésztés, valamint egy újjáépítendő háziipar keretében kell felhasználni. Ne várakozási állományban pihenjen az év 9 hónapjában hárommillió pár férfi és női munkás-kéz.

Gyümölcs védelem.

Van 14.000.000 gyümölcsfa. Beteges, Elhagyatott. Férges. Szú marja odvassá. Férges, nyulak rágják rügyeit. Leveleit. Virágját. Gyümölcse többnyire férges. Gyümölcsvédelmi kultúránk teljesen elmaradt. Gyümölcsfaállományunkat legalább háromszorosára kell fejleszteni. Gyümölcsvédelmi intézkedéseket írott malasztból, élő valóságba kell átvinni. Minden lakosra legalább 5 gyümölcsfa jusson. Fele belfogyasztásra. Fele exportra. Akkor az ország gazdasági struktúrája ismét újabb alapépitményhez jut. 30 millió facsemétét kell ültetni. Nemes, egyöntetű fajtákból. 6 év rö-

vid, 1800 nap múlva már szedni fogjuk munkánk aranyatérő ízes kamatát, Kosarastól. Vagyonostól. Csak munkánk befektetésére van építve. Ehhez pénz, vagyon, külföldi hitel nem kell. Négyszázezer hold szikes kell. Sajnos túlsók van belőle.

Reális gyümölcsvédelem.

Külföldi vevőink állandó panasza, hogy a gyümölcs férges. Férgek elleni küzdelem — bár a legkitűnőbb védőszereink állanak rendelkezésre — egészen elmaradott. Chinoin-Krausz, Moskovitz gyár összefogtak a magyar gyümölcsfák megmentésére. (Almola Dendrin.) Itt állanak a férgek, kártevők irtására. De az államhatalom nem áll oda átvinni az életbe — a törvény holt betűit. A gyümölcsgazda tényleg alkalmazza is a szereket. És az alkalmazásra ne fizessen rá. Legyen meg az a finnyás, de jólfizető külföldi vevő, akinek valóban jogos követelése, hogy ne találjanak fel neki gyümölcshéjba burkolt hernyóürüléket. Ha ő gyümölcsöt rendel. S gyümölcsért fizet. Elvégre nem kettesbe rendelte meg az árut. Kukaccal társulva.

90.000 hold.

Pirulva írom le, hogy az utolsó öt évben sok millió pengő értékben importáltunk korai főzelékeket. Káposztát. Paradicsomot. Burgonyát. Főleg Hollandiából. Ott télen át fűtött üvegházakban természetnek korai veteményeket. Februárra már a piacra küldik primőr rekord gyanánt. Nálunk üvegházi kultúra egyáltalán nincsen. Ott ahol a szén olcsó, vagy palaszenek találhatóak a legegyszerűbb munka volna, pár ezer holdat üvegházi gazdasággá átalakítani. Télen

át 30—40.000 q, árut ezerholdanként a téli bel, és export piacra dobni egyik legegységibb gazdasági feladatunk. Zagyvapálfalvai Üveggyár teljes üzem mellett évente félezer holdat tudna befedni. Cement üzemekkel rendelkező szénbányák kötelessége volna beilleszkedni ezen úton a magyar mezőgazdaságba. Itt a Mák, Salgó, Bélaapátfalva, Beremend, Beo. Már 2-2000 hold primőrrel kg-ja ha osak 20 aranydollárcen-tet bevételezne is, 6-8 millió pengővel emelhetné bevé-telét mindenik. A nemzeti termelést felfokozná. S javítaná az ország külkereskedelmi mérlegét. Miért nem cselekednek?

Öntöző művek.

Alföldi vízszabályozás sajnos félmunka volt. Egybe kellett volna kapcsolni az öntözéssel. Azóta a talaj kiszáradt. Kiszomjazott. Pár hetes esőhány idején akkorákat reped a csontkeményre sorvadó talaj, hogy méteres botot lehet a repedésekbe dugni. Traktorüze-mekkel felszabaduló mezőgazdasági munkások mun-kaóramilliárdjait, öntözőművek, csatornák, zsilipek, gátak, medencék építésére kell felhasználni. Öntö-zésre felhasználhatók a szélenergiák is. Duna-Tisza csatorna, Tiszántúlon a Tiszával párhuzamos vízár-kok. Erdélyi vízlevezető folyóink víztartállyá kiépíté-sét már tegnap ha elkezdték volna, akkor is már töb-bet késtünk, mint amennyit szabad lett volna.

Termelő szövetkezetek.

Gazdatársadalmunk kiiskolázásának, és technikai felnevelésének mechanikai methodusa a termelő szö-vetkezetek alakítása. Gazdasági munkát először is specializálni kell. Ezt már elmondtuk. Specializálás

után az egyazon cikkben dolgozó gazdákat termelő szövetkezetekbe kell tömöríteni. Befelé az árszabályozó kartell szerepét vinné. Kifelé pedig megvédené az országot az árat lelicitáló exportkereskedelem egyes könnyelmű csatlósainak veszedelmes munkájával szemben. Felállna egy gabona kartell. Alma kartell. Krumplitröszt. Repce, széna, takarmány gyümölcskartell. Mindegyik alatt a porosz fep-yelenire szervezett termelőszövetkezetek légiója. Egy gazda persze egyszerre több szövetkezetnek is lehet tagja. Ha tőkéje, berendezése erre alkalmassá teszi, — de ez inkább kivétel legyen a szabály alól.

Kartel feladatai.

A kartell azután megszervezi a belső piacot. Fogyasztó igényei s azok hullámozása szerint. Kiépití a külső piacot. Együtt működik azzal az exportkereskedelemmel, amelyik a gazda és ország érdekében vele összedolgozni hajlandó. Kérlelhetetlenül kiemeli a közvetítés munkájából azokat, akik a gazdatársadalom és az ország érdekeit nem tudják a maguk érdekeivel összhangba hozni. Vagy feléhelyezni. A sok olcsójános külföld felé már eleget garázdálkodott. Külkereskedelmünkben úttörő munkát végzett a Magyar Élelmiszerszállító rt.

Iparunk.

3521 gyárunk áll üzemben, 227 már szünetel. 1930-foan még 223.130 munkás és tisztviselő talált kenyeret. 2.495.791.000 P. értéket állított elő. Iparunk 1930-ig rohamlépésben vitte előre az ország gazdasági kultúráját. S ekkor jött a katasztrofális 1931-es esztendő. Ami visszalökte az ipart. Fejlődését megakasztotta.

Ipari termelés visszaesése.

Szén és kokszt	36.7 millió q	31.7 millió q
Nyersavas	2.3 millió q	1.5 millió q
Vasérc	5.6 millió q	2.6 millió q
Nyersacél	2,6 millió q	2.2 millió q

Az ország gazdasági kultúráját a kokszt, nyersvas és nyersacél fogyasztás adja meg. Gyengült az ipar termelőképessége. Konjunktúrája. Természetellenes módon. Nem az igények szűntek meg. Sőt azok fokozottabb mértékben állnak fenn. Az ország technikailag elszegényedett állapotban van. Mezőgazdaságunk primitív eszközökkel dolgozik. Vasúthálózatunk hézagos. Útjaink elmaradottak. Elhanyagoltak. Iparosiaink messze állnak a géperők használatába vételétől. Cipészeink dikiccsel és árral dolgoznak. Sokhelyütt még bőrvarró gépünk sincs. Az egész országban alig van 300.000 kerékpár. 15.000 autó. 120.000 fürdőszoba. Pedig 8.600.000 embert kellene technikailag kiszolgálni. Az iparnak volna munkája. Sok! Több mint amennyit elbír. De pénzgazdasági kölöncintézkedésekkel teszik lehetetlenné, hogy hivatását betöltse. A magyar nemzeti termelés hadseregének legértékesebb része a magyar ipar. Ipar feladata nem az, hogy kamatot fizessen a bankoknak! Ellenben az, hogy az országot tehikailag felszerelje.

Ipari termelés átnézete.

Vas, fémipar		265.228.000
Gépgyártás	238.339.000	503.567.000
Fonó, szövő		<u>374.109.000~</u>
Ruházati	53.684.000	427.793.000

Élelmiszeripar	872.280.000	872.280.000
Papíripar	36.283.000	
Nyomdaipar	67.755.000	104.038.000
Vegyészeti ipar	205.549.000	205.549.000
Fa, csont	68.449.000	
Bőr, sörté, toll	92.294.000	160.784.000
Kő, agyag, üveg	105.689.000	105.689.000
Áramfejlesztés	116.091.000	116.091.000
Ipari összteermelés		P 2.495.791.000

Ezt értsék meg az ipar ellenségei!

Vas-, gép-, élelmiszer- és textiliparunk a magyar gyáripar gerince. Ez a gyáripar hazánk ipari szükségletének 80, de esetleg 100%-át tudja fedezni. 1931-ben minden ipari behozatalunk 108.323.000 P-öt tett ki. (Nyersanyagokat nem számítva). Ha nem lenne magyar ipar, importálni kellene legalább 1.119.508.000 P értéket. Ipari behozatalunk utoljára ennyi volt:

Ipari behozatalunk 1931-ben.

Gép és készülékek	20.027.000
X Pamutszövet	14.618.000
X Gyapjúsövet	14.170.000
X Pamutfonál	10.410.000
X Villamosgép	8.070.000
X Vasárú	7.881.000
X Gyapjúfonál	7.495.000
X Vasúti kocsi	5.614.000
X Selyemszövet	5.486.000
Kátrányfesték	5.126.000
X Üveg	4.148.000

Műszer	2.965.000
Vasfélégyártmányok	2.513.000
	<u>108.323.000</u>

(Kereszttel kiemelt tételek abszolút tilalmi listára vételét ajánlja egy radikális nemzetgazdasági politika.)

Mit veszíthetnének évente az ipar pusztulásán?

	1930	1931
Vas és fémipar	322.473 ezer	265.228 ezer
Gépgyártás	292.221 ezer	238.339 ezer
Fonó és szövőipar	405.858 ezer	374.109 ezer
Papíripar	35.374 ezer	36.283 ezer
Vegyészeti ipar	<u>210.451 ezer</u>	<u>205.549 ezer</u>
	1.266.375.000	1.119.508.000

Páneurópai, és vámuniós örületek.

Különösen a mezőgazdaságot és a kereskedelmet bolondítják páneurópai, és vámuniós idákkal. Amelyek megvalósítása az ország vagyonának végleges tönkretételével egyenlő. Tönkremenne iparunk. Egyenlőtlen versenyben. Mezőgazdasági impart útján hogyan fedezze, majd az ország 2 milliárd pengőt is meghaladó iparcikk szükségletét? Az ipari termelésből kiesne 1.200.000.000 P. Viszont mezőgazdasági exportunk képtelen volna ezt a hiányt feltölteni. Sőt. Annyiért volna kénytelen árulni, amennyit kap. S vehet oly áron, amit kérnek! Búzáért kínálhatnak esetlegesen 3 pengőt, de ásóért majd 10 pengőt kérnek.

Mezőgazdasági exportunk.

Mezőgazdasági export 1931-ben:

Állat	89.795.000
-------	------------

Baromfi	44.700.000
Búza	41.678.000
Liszt	32.018.000
Tojás	18.423.000
Prém bőr	15.495.000
Toll	14.254.000
Friss gyümölcs	12.186.000
Nyers dohány	10.278.000
Cukor	9.735.000
Burgonya	8.182.000
Rozs	8.100.000
Hús	7.975.000
Bor	7.573.000
Szalonna	6.211.000
Készbőr	6.203.000
Maláta	6.055.000
Lucerna	5.830.000
Gyapjú	5.032.000
Vas	4.974.000
Olaj mag	4.843.000
Főzelék	4.390.000
Szalonna	3.915.000
Szalámi	3.727.000
Nyers bőr	3.600.000
Szesz	3.221.000
Leölt vad	2.690.000
Bab	2.072.000
Széna	1.468.000
Vetemény	1.261.000
Lencse	1.045.000
	<hr/>
	373.926.000

Kössünk jobbnál jobb kereskedelmi szerződéseket.

Olyanokat, hogy dupla áron tudjuk eladni a fenti tételeket a jó páneurópas szomszédoknak. És feltételezzük ehhez még azt, az abszurdumot is, hogy a duplaárat fizető külföld duplaennyi árut vásárolna- innen. (Valamilyen időközben beállt termelési csoda révén). És így exportunk numerikus szorzattá válván, 1.131.778.000 pengővel több aranyat juttat az országba. Nos, tudná ez megszerezni az elveszett ipart. 1.266.375.000 P-ős minimális termelését. 200.000 munkáscsalád egymillió magyar ember kenyerét. S az elveszett önállóságot. A világgazdasági fejlődési lehetőségeket! Pedig mi a páneurópas ábrándokat egy üzleti valóságként képzeltük el. Hát létezhet dupla akkora ár a mezőgazdasági termelésben! Bármiféle vámunióval. Vagy tudnának-e mezőgazdasági termelők terméseket megduplázni. Kétszer aratni. És a kettős szorzó duplájával vonulni be Páneurópába! Ót vasat sem ér-e vámunió! Mindössze az ország sorsát pecsételné meg. Véglegesen. Magyarország a vasiparral és az önálló nagyiparral áll, vagy bukik. Rima és Diósgyőr magaskemencéi a magyar jövő védőbástyái. Ezeken a bástyákon fordul meg az ország sorsa.

Exportképes iparok.

Mezőgazdasággal nincsenek kapcsolatban ezek az iparok. És 1931-ben így álltak az exportpiacon:

Villamos gépek	P 25.565.000
Gépek, készülékek	9.994.000
Vasfőgyártmányok	10.963.000
Selyemszövet	8.735.000

Vasárúk	8.275.000
Vasúti kocsi	6.815.000
Női és leányruha	4.925.000
Pamutszövet	4.594.000
Könyv	4.059.000
Fabútor	3.033.000
Varrott áruk	2.997.000
Kenderzsineg	2.891.000
Kaucsukárúk	2.532.000
	95.378.000

Inkább ne vegyenek lisztet!

Ezek az iparok azonfelül, hogy 1.200.000.000 P értékű olcsó áruval ellátták az országot, közel 100.000.000 P értéket még exportálni is tudtak. Az összes gyárak nem foglalnak el 1000 holdat. De többet exportáltak, mint a 9 millió hold szántóföld, Itt csak a Páneurópás iparokat vettem. Amelyeket üveg-házi, meg vámvédelmes áliparnak titulál a demagógia. Valamint a vámuniós országpusztító agitáció. Ne vegyen tőlünk külföld egy gramm lisztet. De nagyiparunk maradjon meg. Akkor Magyarország is fennmarad. De nagyipar nélkül Magyarország gazdaságpolitikailag eltűnne a térképről. Geográfiai és nyelvterületi fogalomná sorvadna, majd végleg beolvadna az iparosodó népek tengerébe.

Községi takarékokat.

kell alakítani vidéken és ehhez mintaképpül lehet felhasználni Budapest Székesfővárosi Községi Takarékpénztár organizációját. Vidéki intézeteink, hitelszövetkezetek mellett kiegyenlítő szerepet fog játszani.

Tengerre magyar!

Szép a jelszó és a magyar trikolor megérdemelne, hogy az ország jelentőségéhez méltó hajóraj viselje árbocain. De ugyanaz a közöny, ami a folyamhajózás-[^]sal szemben mutatkozik meg érezteti indolenciáját egyetlen komoly méretű tengerhajós vállalatunk a Levante irányában is. Már csak azért is kellene nagy-magyar exportkereskedelem. Itt van a mintaszerű *Magyar Külforgalmi Intézet. Nemzetközi Áruminta-vásár. Mezőgazdasági Kiviteli Intézet.* Ezek ha összefognak *meg* kell hogy töltsék fuvartételekkel egyetlen tengerhajósvállalatunk rakománykönyvét. Hiszen pompás exportvállalataink vannak. Rima. Ganz. Weisz Manfréd. Máv gépgyár. Telefongyár. Egyesült Izzó. Richter Gedeon. Hofherr Schrantz. Wörner. Láng. Magyar Pamutipar. Filtext. Concordia. Gizella malom. Ledofszky Géza ikervállalkozásai. Magyar Posztógyár. Gyapjúmosó. Wolfner. Dán Tesvérek. Pannónia. Báránybörnemesítő. Rigler. Fésűsfonó. Bauxit. Herz szalámi. Cukoriparunk. Sörgyáraink. Szesztermelőink — élén a Leipziger gyárral. Honi fa. Nikotex. Hung. Jaquard. Selyemfonódák. Magyar Bertalan a konfekcióáruelexport művésze. Speciális építőanyaggyáraink. Eternit. Nagybátonyi. Friedrich Siemens vasöntöde csövei. — A nemzet mérnöke Schiffer Miksa és Herczegh mintaüzeme. Rákospalotai kötszövő. Juta kender. Fiedler, stb. stb. Ezek és szakmatársaik kell, hogy megadják egy állandó tengeri forgalom alapját, egy ha kell dumping eszközökkel is harcbaszálló jól szervezett világszerte exporttal.

Elsorvadó vegyipar.

Vegyészeti iparunkra mérte a bankzárlatos végbél-

önuralmat vesztő gazdaságpolitika a legsúlyosabb csapást.

	Bel-	Csökkenés	
		Kül-	Termelés
szuperfoszfát	62.5		100
enyv	40	50	40
kaséin	20	90	75
robbanószer (ipari)	20	40	25
ásványolaj	25	—	25
kocsikenőcs	40	—	30
technikai gáz	30	—	25
kátrányfeldolgozás	50	—	50
cement	15	50	25
élesztő	25	—	20
mosószappan	15	—	15
pípereszappan	35	—	35
gyógyvegyipar	15	25	25
festék, lakk, kence	25	—	25
gummi	15	20	15
háztartási	30—50	—	40

Hiába áll itt a Hungária műtrágyagyár. Kínálhatja Hevesy Ödön vezérigazgató úr a *Felsőmagyarországi Bánya és Kohóművek* fertilizáló érc alapanyagait. Az ország nem vásárol. Szükséglet óriási. Tökés zsolt. *De forgalmi főleg pénzforgalmi inkvizíciókkal lehetetlenné teszik, hogy az egészséges emberi szükségletek bekapcsolódjanak a közgazdasági munka irányításába.*

Hézagok a vegyiparban.

Vegyészeti iparunk igen előrehaladt és már erősen sarokbaszorította az importot. Mégis látunk

olyan tereumokat, ahol a belföldi vállalkozás sikerrel vehetné fel a harcot idegenekkel.

Cellulózé 5,926.000 P-nyi nyerscellulozét importálunk, holott cellulózé pótanyagunk (kukoricaszár) is van, víz, hazai és olcsó külföldi fa, főleg pedig kén-sav, saját termelésben. Ebből az öt millióból szorgalommal és összefogással három és felet lecsíphetünk. Három év alatt tízmillió pengő a megtakarítás.

Műselyem 11.385.000 pengőnyi az import még ma is. Egy fillért sem szabad rézoxidban áztatott hulladékpamutra költeni. Tessék valódi magyar selyemanyagot termelni és használni.

Fényképlemezek 356.000 nyersfilm 405.000 pengőbe kerül az országnak. Pedig helyi laboratóriumok is elő tudnák állítani.

Kátrány-festőanyagokban az idegen iparok pozícióját meg nem dönthetjük szabadalmi és gyártási titkaik hiányában, de legalább kísérleteket tegyünk az évi 5,120.000 pengőből valamennyit visszaszerezni. Gázgyáraink vannak, kátrány sok, vegyészünk is. van — tessék egyes cikkekben felvenni a versenyt a Farbenindustrie-vei.

Ammoniumszóda. 2.593.000 pengő ára szódat 2.296.000 pengő ára nátronlúgot importálunk. Közben pedig ott a Tiszaparton annyi a szóda, hogy már 400.000 holdat falt fel a szik. Szódat ne importáljuk, hanem lúgozzuk ki a talajból. Egyiptom, Mexikó igen szép eredménnyel termeli a természetes szódat a szikesekből és sziktavakból. Szódára ne adjunk importengedélyt senkinek. Seprűt, kádat vegyen kezébe, akinek szóda kell. Menjen le a Tiszapartjára a sziket söpörni. Kilúgozni. Minden sziktelenített hold földet 200 gyümölcsfával beültetve adjunk érte neki ajándékba.

Vasipari termelés emelése.

Nyersvas rúdvas ,acél, hengerelt áru termelését fokozni kell. Mezőgazdasági kisvasutak építése hihetlen mennyiségű sinanyag legyártását követeli.

Vas, és acélhuzalok nélkül rentábilis baromfite-nyésztés elképzelhetetlen. Ha az ország baromfiállományát meg akarjuk duplázni, nem szabad többé elkerítetten falusi udvaron tartani a baromfit. Betegségek, dúvadak, ragadozók »szabad prédájává.

Vaslemez kell.

A baromfietetőkhöz, itatókhoz szerszámok, gépek. Az ország mezőgazdaságának iparosításához. Edények /tartályok, konzervipar és bortermelés számára. És így tovább. Minden vascikkben, vegyi és élelmi-szeriparban a gépek tömegére van égető szükség. Ha exportunkat minőségileg és mennyiségileg ki akarjuk fejleszteni, 6400 traktorunk mellé még 8600 kell. Ha szántóterületeinket nem 10 cm-re piszkáljuk meg. Amint ez a kézi szántásnál történik. Hanem egy kis 80—40 cm hatoló talajforradalmat akarunk előidézni. Öntözőművekkel hatalmas szivattyú és fecskendő be- rendezésekre van szükség. Egy mechanizált mező- gazdaság nem nélkülözheti a mezőgazdasági gépek légióit. Az ország épületeinek 90 % -a ma is sár és fa. Agyag, cementipari gépek gyártása még nagyban aktuális. Lakosságunkat ki kell vinni a kéziüzemű me- zőgazdaság tétlenségéből. 400.000 munkást kell a textiliparba bevonultatni. Ezeknek olyan tömegű textilgépekre, van, hogy gyártásuk vasiparunk egyik gerincévé válhatna. Ganz, Hofher, Weisz Manfréd, Magyar Vaggon és Gépgyár stb. üzemekre óriási ha- zafias feladatok várnak.

Az ország villamosítása.

Elektrifikálásunk már elég jól halad, de még mindig nem általános. Csak országos villamosítás emelheti a fénykultúrát s ezzel együtt az izzólámpagyártást is.

Salgó Mák Tröszt Bánhida stb. jelentőségét fokozni kell.

Textilipar vegyen fel 400.000 embert!

Textiliparunk napról-napra fejlődik. Eddig már 46.000 ember dolgozik benne. Idegen gépekkel. Idegen szerszámokkal. Magyar Vagon is Gépgyár, meg a Hoffer és Schrantz álltak be egyes textilipari gépek építésének munkájába. Csepp víz a tengerben! Amikor legalább 400.000 magyar munkás várja ebben az iparban elhelyezését. Importunk évről-évre 10-10 millió P körül mozog. Ez a pénz pedig itt maradhatna. S kétszer annyit hozhatna. Kétszer annyi gép állhatna itt annyi pénzért munkába. Textilipart az élelmiszeripar mellett országunk második nagy stapelindustriéjévé kell tenni.

Elektroipar.

Izzólámpaipar és elektromos gyártmányok rádiókészülékek, dinamók, motorok készítésében iparunk világvizonylatban is mesteri teljesítményekre képes.

Ennek ellenére jelentős tételeket importálunk. Hóltott minden okunk meg van arra, hogy exportunkat fejleszthessük. Ugyanez áll a műszerész iparra is. Felsoroljuk itt azon üzemeinket, akiken a feladat súlypontja nyugszik. Ők vihetik előre az országot.

Nincs magyar írógépgyárunk, sőt hangszeralkatrész-üzemünk sem.

Magyar „Norinberg”-eket a falvakra!

2400 községünk várja azt, a kereskedelemügyi minisztert, aki kiküld hozzájuk egy-egy iparttanító mestert. Megtanítsa őket norinbergi díszműáruk, textilcikkék készítésére. Van a vidéken némi háziiparpártolás.

De ez aztán túlnyomórésztben a folklorizmus és exotikus ethnografia primitív árucikkeire koncentrálódik. Meg kell már vastag betűvel írni, hogy a magyar háziipart ne kalotaszegi varrottasokkal, csikós-kulacsokkal, csutorákkal és 64 szoknyás pártás lányokkal akarják reprezentálni! Mert ez jól venné ki magát a párizsi Exposition Coloniale-on, de rosszul hat modernül berendezett világvárosi nagyáruházakban.

Vissza a lóhoz.

Valutanehézségek az ideális benzinmotoros közlekedés volümjét összenyomták. Így kénytelenek leszünk visszatérni a lóhoz. Lóvontatáshoz. Automobilizálásunk üteme lelankadt. Erre a páréves szünetre ismét be kell fogni a lovakat. Kísérletezni kellene golyóscsapágyas lóvontatású gumikerekes szekér, és teherkocsikkal. Meg kell vetni ennek az iparnak a talaját. Ez piacot szerez a takarmánynak. És feltámasztja holtaiból a magyar kocsipártó ipart. A magyar „Csepel” kerékpár már uralja az országúti közlekedést.

Nincs zsebóragyár.

Évente negyedmillió zsebóra jön be az országba. A magyar igazán csak akkor tudhatja meg, hogy hányadán áll, ha idegen órán nézi a mutatókat. 2400 községből lehetne 50-60 intelligensebb lakósut kiválasztani. Azután egyes alkatrészeik gyártására betanítanák őket. Ugyanez áll a hamiskő és hamisékszerkesztő iparra is.

Az Alföld vegye fel a nemes küzdelmet a Szudéták népével.

Ipari feladatok.

60.000 km. közutat kell burkolni. Részben pedig megépíteni és burkolni. Állatállományunk részére egészséges ólak és istállók kellenek. Vályúk. Kerítések.

Üvegipar.

Melegágyak-, üvegtetejű kertészetek nélkül nincs Új mezőgazdaság. Évente legalább 500 hold befedése és átalakítása üvegházi téli termelő primőrüzemmé elsőrendű feladat. Ez aztán az ipar további fejlesztését követeli. Konzerviparunk részére palackok és tartályok kellenek. Ásványvíz, és tejiparunk szintén üvegekből kíván bőséges és alapos kiszolgálást. Ugyanígy a magyar bortermelés. Sör- és likőrpar.

Talajvédelmi törvényt.

Legrosszabb a műtrágyaipar helyzete. Egyik megszünt. Valamennyi leállt. Kétmilliárd kg. foszforsavat veszít eddig egy könnyelmű agrártermelés a csonka-

magyar termőtalajból s ha rövidesen ennek a rabló-gazdálkodásnak véget nem vetnek, végleg elpetyhüdik Elveszíti termőenergiáját. Legelőször írásaim követelték a nemzeti termelőtalaj intézményes védelmét. A műtrágyázási kötelezettség törvénybe iktatását. Ameddig a magyar talaj termőereje a tudatlanság, és könnyelműség Csákiszalmája lehet, addig mezőgazdaságunk nívója nem tud felülkerekedni a régi balkáni közepesség nívójáról.

Textiliparunk és kicsinyességek.

Fonó- és szövőiparunkban 300.000 orsó és 20.000 szövőszék dolgozik. Van 42 rolieaux azaz kartonnyomó gépünk is. Ausztria, Csehszlovákia, Németország, Svájc, Olaszország, Franciaország, Anglia még mindig igen tekintélyes mennyiségű árút hoz be. Holott annak ellenkezője volna indokolt. Ennek az iparnak volna a feladata, hogy a magyar élelmiszeripar mellé sorakozva az ország második termelési tényezőjévé váljon. Ha ez az ipar 60.000 hold kenderterületet, 40.000 hold lenterületet, 50.000 hold bokrosított eperfát és 2 millió juhállományt kap, nemzeti termelésünket máris duplájára emeltük. Elértük a kívánt létminimum nívóját. S ez az ipar amelyik a nemzeti támogatás vámvédelmes maximumát élvezzi, nem tud összefogni nemzeti célok erőfeszítésére. Hanem kicsinyes személyi hiúság, torzsalkodások, egyéni érvényesülések, túlfűtött hencegő ambíciók, kicsinyes egyéni, és vállalati érdekek vadvizeivel posványosítják el a nagy nemzeti célok megvalósítását. Egyesek kalmár energiákkal. Pedig a magyar közvélemény, már régóta várja, hogy olyan tehetség bukkanjon fel a textiliparban, illetve érdekképviseleti szervezetében, amelyik (megtudja alkotni az eszközöket, azokat a

nagy célokat .amelyekkel ez az ipar megháláni tartozik a nemzet évtizedes ajándékait. Ilyen feladatok:

1. Vidéken kisipari falugyárak létesítése.
2. Mezőgazdaságból 150.000 hold lefoglalása és textilipari alapanyagok termelésére modern agrárüzemmé kiépítése.
3. A magyar textilvilág kereskedelmi intézmény létesítése. Azon célból, hogy a magyar takácsművészet remekei ismertté váljanak az egész világon.

No measures but men. —

Nem intézkedésekre, de emberekre van szükség. A magyar textiliparban. A magyar vasiparnak van egy hámosi Bíró Pálja. Cementiparunknak Vida Jenője. Szénbányászatnak Chorin Ferencé. Elektrizálásnak Kovács Izorja, Vasipari tömegtermelésnek két Weisz bárója. Mindegyiknek meg van a maga vezérkara. A textiliparban is ott áll at tehetség, tudás és jellem. Szurday Róbert. De nincs mögötte vezérkar. És megfelelő, a nemzeti és nem szűk szakmai célok elérésére állított érdekképviselő.

Angliát, Amerikát, Németországot, Franciaországot, az tette naggyá, hogy gazdasági érdekképviselői a kicsinyes szakmai miliők-bői nemzeti érdekek nemesen magas horizontjára tudtak emelkedni. Pedig vannak a magyar textiliparnak és a vele kapcsolatos konfekció iparnak olyan kimagasló vezérei is, mint Willerstorfer József. Magyar Bertalan, Hajdú Dezső, Drucker Géza, Szász Ernő, Fuchs Leó. Jossua Richárd. Schober Béla. stb. stb. Akik, — ha az egész ipart porosz katonai fegyelemmel maguk mögé állíthatnák, át tudnák szervezni érdekképviselőtük. Ugy hogy az nem csupán lokális és vicinális, de nemzeti

viszonylatban is igazán nagyot tudna produkálni. Szurday Róberttől a nemzet várja el ezt a feladatot, munkáját és megoldását.

Külkereskedelmi mérleg átszervezése.

A magyar külkereskedelmi mérleget az ipar igényeinek kell átgyúrni. S ha Trianon óta át nélkülözünk, 10 esztendő, nem lehet, nem szabad megtorpanni még pár esztendő kintartás előtt. De ebből meg kell teremteni azt a nemzeti üzem felszerelést, a/mi egy elkövetkezhető Nagymagyarország alapja lehet.

Hároméves terv.

Termelésünk átszervezésére, államháztartásunk rendbehozatalára — megszilárdítására pénzügyeink megerősödésére, külföldi terheink rendezésére, tervszerű intézkedések kellene. Szükség van ezer munkanapra. 3 esztendő alatt az ország helyzetén saját erőnkől igen sokat javíthatunk. Feladat az, hogy a nemzeti termelést a létminimum általános nyújtására alkalmas P 7.000.000.000-ra az állam jövedelmeit másfélmilliárdra emeljük. Mobil pénzkészletünket legalább 1 és fél milliárdra kell növelni. Takarékbetétek és életbiztosítások útján. Több mint 3 milliárd pengős idegen tartozásunkat úgy tőketörlesztés, mint kamatszolgáltatások terén rendezzük. Ki kell fizetni őket. Ki tudjuk fizetni. Tehát ki is fogjuk fizetni.

Taps Bethlen Istvánnak!

Távol áll minden politikai hangulatkeltés ezektől a soroktól. Különösen számos politikai és gazdasági

gyakorlati baklövés előzményeit nem felejtve. De igaz történelmi érdeme Bethlen Istvánnak, hogy 10 éven keresztül tartotta vissza az országot attól, hogy idegen iparok és gazdasági területek vazallusává süllyedjen. Nem egyezett bele semmilyen fúzióba az ország birtokaival.

Megmentette az ipart, ipari munkásságot, technikai kultúrát — az ország jövőjét — mialatt a „homento” „népuralmi” politika és osztályizgatás végeredményben néhány handlé javára az ország iparát és ipari munkásság szükös — előzőkben pontosan kimutatott megélhetéseit végleg elpusztította volna. Ezért legalább is pár taps Bethlen Istvánnak: Ha politikai elfogultság a köszönet és hála szokottabb formáitól sokakat visszatartana.

Kékceruzát a behozatalra,

Indexre kell vonni és lehetetlenné kell tenni az importot az alanti cikkekben:

Pamutszövet pótlandó nyerspamuttal, főleg lennel, Szén pótlandó hazai széntüzelésű fűtő berendezésekkel. Gépek, készülékek pótlandók hazai ipari termékekkel, Papiros, és papirosárúk, pótlandók kukoricacellulóze anyaggal, amire a Magyar Általános Hitelbank érdekkörébe tartozó a Brassói Celluloze-gyár hazafiasságtól áthatott vezérei Freund Arthur és dr.Paksy József nemes áldozatokat hoztak. *Vasárúk* pótlandók hazai termeléssel, Nyerspamut importját felére kell szorítani. Selyemszövet-gazé hazai anyagból pótlandó. Nyersdohány importja minimumra csökkentendő. Inkább ne dohányozzanak, vagy pipázzanak a jó magyarok. A jampeces cigarettázás évente 20 millió pengőbe kerül az országnak. Erre egy vasat sem szabad adni.

Új magyar exportmérleg.

Engedélyezhető behozatali tételek ezek:

Nyers és megmunkált fa	P	60.000.000
Szén	P	10.000.000
Gépek	P	30.000.000
Papíros	P	10.000.000
Nyersfém	P	234.009.000
Ásványolaj	P	20.000.000
Nyerspamut	P	15.000.000
Kézbőr	P	5.000.000
Elektroipari gépek	P	10.000.000
Nyersdohány	P	4.000.000
Déligyümölcs (citrom)	P	1.000.000
Kaucsuk	P	3.000.000
Technikai zsír	P	2.000.000
Nyersjuta	P	5.000.000
Vasérc	P	12.000.000
Egyéb		14.000.00
Maximális imp. a 3 éves programra	P	25.000.000

Szigorúan konzekvens nacionalista gazdaságpolitika mellett importunkat úgy lehetne negyedmilliárdra leszorítani, hogy közben a nemzeti termelés megduplázódna. Az embereknek, honfitársainknak mindössze a jobb és egészségesebb életmódhoz kell hozzá szokni.

Rizs helyett tarhonya.

Ha az ország 3 évig 1000 napig tojásos tarhonyát eszik, rizskása helyett, 35 millió pengőt takarítunk meg. Ezer nap alatt. Naponként 36.000 pengőt.

Kávé-, tea, kakaó helyett tej, leves,- főzelék, vagy

pótkávét. Alkalidikus mérgekkel telített kávé, tea helyett, ha paradicsomot, köményes levest, tejet, főzeléket, pótkávét fogyasztunk, ezer nap alatt 50 millió pengő a megtakarítás.

Pamutszövet helyett lenvászon.

Ha a rövidesen ronggyá foszló pamutvászon helyett csaknem örökké tartó magyar lent használunk, 3 év alatt 150 millió pengő a megtakarítás. És 300.000.000 pengő a nemzeti termelés és vagyon a lentermelés és lenfogyasztás révén. Ráadásul duplaértékű lenvászon kerül háziasszonyaink szekrényébe.

Selyemszövetek. Külföldi selyemárúk importját három évig tilalomba kell venni. A magyar selyem legalább olyan jó és alkalmas a luxusra, mint a külföldi. Megtakarítás 1000 nap alatt 20 millió pengő.

Kikészített bőr. Kikészített bőre nincs szükség. A magyar bőrök tökéletesen kielégítenek minden igényt.

Déligyümölcs. Csak citrom kell. Magyar hűtőházak almái, körtéi, szőlői, március végéig ellátják az országot. Gyümölcsvitaminokkal. Azután pedig a tavaszi primőrök jöjjenek az üvegházakból stb. Melegágyi eprek álljanak a betegek, gyermekek és nagyurak rendelkezésére.

Gyapjubehozatal bűn. Tessék több juhot tartani.

Prémbőrök nem kellene. Magyar báránybőr bundát hordjanak hölgyeink 3 évig, ha fáznak a télen, vagy gyapjútélíkábatot

Összefogni a szűk importot!

Szigorúan és konzekvensen ki kell tartani az államhatalomnak és társadalomnak amellet, hogy a

behozatalt idegen áruból lenyomja a 250.000.000 P színvonalára. Ez esetben exportunk kiprodukálja majd azt a 600.000.000 pengő felesleget, amelyikkel tartozásainkat hat év alatt kifizethetjük. Ha átveszik az exportfelesleget. Ha nem veszik át nem fizetünk. Ellenben pocakot eresztünk.

Jávai kulik a magyar gazda ellen.

Cukorgyártásunk, és így répatermelésünk a legnagyobb veszélyben forog. Hollandia jávai kulikkal aratja a cukornádat. Sorra szedi el a magyar cukor vevőit. Indiában. Európában. Itt állami támogatással kell el-
lensúlyozni a magyar mezőgazdákat elkoldosítani akaró kulimunkát. Fel kell mondani a cukoregyezményt. Cukorrépatermelést megtriplázni kell. Gyártást, belfogyasztást, exportot megsokszorozni. A hatalmas melasztömegek jót fognak tenni az állattenyésztésnek is.

Nem kellene a kereskedelmi szerződések!

Szerződésnélküli állapotot megszarolásunkra használták azok az államok, akik nekünk eladni akartak. Uborkaérés után felmondta Ausztria a szerződést. Hagyta pusztulni a magyar áruk tömegeit. így tett Csehszlovákia is. Biztonságban tőlük sohasem érezhetnénk magunkat. Legjobb berendezkedni erre a szerződésnélküli állapotra. A legtöbb kedvezményes szerződések szisztémája éveken át nem bizonyult másnak, mint közgazdasági palifogásnak államközi viszonylatban. A szerződést úgy konstruálták, hogy az előnyösnek lássák. A szerződő ország remélje, annyit tud eladni, mint amennyit tőle vesznek. Gyakorlatban pedig úgy alakult, hogy államilag támoga-

tott kartelek dumping: támadásokat intéztek a preferenciális szerződés hézagain át. Lerontották a tervezett paritásos vagy aktív állapotot. Pillanatok alatt passzívvá tették úgy a kereskedelmi, mint a fizetési mérleget. Hát akkor inkább legyen szerződésnélküli állapot. De az ország további elvérzésének, beadósodásának véget kell vetni. Itt külföldi hitelezők ne dirigálhassanak tovább.

Egyébként is a magyar áruk exportja csak arra való volt, hogy cseh, osztrák, német, stb. kormányok vámjövödelmeket szedhessenek népüktől. Ha minket válságba sodortak, hát csökkenjen az ő büdzséjük is! A mi áruink után szedett vámok jövedelmével. Magyar gazda, és iparos eltartja a magyar államot. Szomszédaink az ellenségesség, barátságtalanság ia>nújelét adják, legyen hát, legalább nem jussanak a mi portékánk után vám jövedelemhez! Legyen nekik is gond a hónap elseje. Amikor köztisztviselőket, hadseregüket fizetni kell. Ha nem vesznek tőlünk semmit, az se baj. Megegyünk magunk mindent. Pocakot rakunk minden napszámosinas hasára. És velük fognak enni olcsón, jól, azok a külföldiek, akik idejönnek egy megszervezendő, okos idegenforgalmi propaganda hívására olcsón jól élni.

Idegenforgalom — penziokultúra.

Ha 300.000 külföldi évente idejön, és egy hónapig él paprikácsirkén, borral, sörrel, paradicsomon, szőlőn, gyümölcsön, Balatonon, gyógyvizeinken, Parádon, Hévízen, *mulatóinkban, szórakozó helyeken s fejenként napi 12 pengőnyi valutát költ is csak*, úgy az ország százmillió pengő jövedelemhez jutott. Ami egymaga elegendő államadóságunk kamat és törlesztési szolgálatát fedezni. Egy fillér export nélkül. Lehetetlen

dolog,, idegenforgalmi propagandánk még nem tudott idetelepíteni 100.000 külföldi nyugdíjast sem. Aki valutanyugdíjából olcsón, jól élhetne itt. S amellet valutájukat itthagynák. Budapest székesfőváros egy naiv és ostoba várospolitikai miatt amúgy is kiürülés előtt áll. Már most tervszerűen álljunk neki a; benépesítés munkájának. Pénzes külföldieket telepítsünk be a nyomortól kiszorított kivándorlók helyébe. Ezer penzió és szálloda városa legyen Budapest a fürdőváros.

Budapest. 25.868 épületben (csak 7692 épület készült 1910 után, többi régi típusu), 1.006.000 ember lakik 80.000 fürdőkádas és 163.738 fürdőkád nélkül lakásban. Tüdővész, szívbajok és venerikus betegségek pusztítják a főváros lakosságát. Nyomorbetegségek. Várospolitikája a helyzet mélyén áll. A bajok ellenben a helyzet magaslatján terülnek el büszkén. Egy tehetetlen, rosszidőben fundáló vezetőség kicsinyes képességeire rámosolyognak.

Misera plebs kivonulása.

Fővárosban a megélhetés szerencsétlen városgazdasági, és város pénzügyi gazdálkodás következtében jóval nehezebb, mint az ország többi részében. Súlyos adó-, köz- és közüzemi terhek teszik nehézkesé 1.006.000 fővárosi lakos megélhetését. így quási kényszerülnek kivonulni az agyonterhelt civitásból. Kivándorlási folyamat már megindult. Most kap lendületet. Az a rengeteg kényelmi és kultúrérték, amit még a 20 milliós Magyarország fővárosában felhalmozott így gazdátlanul és használatlanul hever. Holott kétmilliós embertömeg kiszolgálására épült. Lakosság főleg a környékre vonul. Primitív weekend házakba. Ideiglenes építményekbe. A kivonuló Lakosság ki-

viszi az adózást. Fogyasztást. Forgalmat, üzletet. Nem járul a közterhekhez. Nem fogyaszt villanyáramot. Vízet. Gázt. Nem vásárol. Fűszeresnél. Textilesnél. Piacon Nem fizet lakbért. (Ami tisztas adó). Minden kivándorló elvisz 2000 P évi vásárlást — alapforgalmat — a fővárosból. S ezt megéri a főváros adózó polgársága is. Sajnálattal kell látnunk, hogy a kivándorlók tömege nagyrészt az alacsonyabb élet-nívó kategóriájába süllyedt. Gyengíti azt a 44%-os réteget, amelyik ma még a társadalmi rend, és egészséges lehetőségének alapját alkotja. Az országban ma 100.000 lakás áll üresen.

Gyenge a propaganda.

Magyar gyógyfürdőkben, gyógyhely ken, vízgógyintézetekben 1930-ban mindössze 6020 külföldi üdült. (Magyar üdülők száma 144.983 volt). Hibáztatni lehet itt elsősorban a fürdőhelyek sokszor leírhatatlanul primitív felszerelését, — de igen nagy részben az idegenforgalmi propaganda hézagosságát. Ezzel szemben minden évben 150—200.000 magyar utazik külföldi fürdőhelyekre rongálni a magyar nemzet fizetési mérlegét. Pedig itt Van Balatonfüred, Bodajk, Császárfürdő, Erzsébet-sófürdő, Szent-Lukácsfürdő, Margitsziget, Széchenyi-fürdő, Gyopáros sóstó, Harkány, Hévíz, Keszthely, Párad, Siófok, Lillafüred, Balatonföldvár.

Nem nyaralunk.

Ezeknek a fürdőknek teljesítőkéességét meg kell háromszorozni. Ez elsősorban közegészségügyi probléma. Lehetetlen valami, hogy az ország lakosságának csak 1.8%-a juthasson évente rövidebb hosszabb

ideig tartó hazai üdüléshez. A well to do réteget 44 százalékra tudtuk kimutatni s ennek is csak 4%-a, száz jobb jövedelemmel bíró ember közül csak négy juthat az üdülés kultúráldásához. Nemzeti szegénységünknek ez is elszomorító szimptomája.

Weekend kultúrát.

Weekend kultúrát minden erővel fejleszteni keli. Kapcsolatba kell hozni az idegenforgalommal. Olyan idegenforgalom kell ide, hogy a külföldi ne csupán Dunapalotát, Hungáriát, Carlont, Bristolt. Gellért-et Continentált, Lukácsfürdőt, és egyéb luxushoteleket találjon, de ha kell kapjon jó penziót, turistaszállót, akár turista népkonyhát is. Magyarországot, főleg Budapestet a világ konyhájává kell átváltoztatni. Jöjjenek ide a külföldiek. Diákok. Luxusutasok. Turisták. Nyugdíjasok. Egyék tele magukat. Mulassák ki magukat kedvükre. Igyanak, amennyi beléjük fér. De legalább annyi pénzt hagyjanak itt évente, mint amennyi külföldi tartozásunk törlesztésére és kamatszolgáltatásra szükséges.

Ország vízfogyasztása. — építményigények. — Iparosítás.

2700 olyan község van az országban, ahol nincsenek vízművek. A lakosság még tisztálkodni sem tud. XX századbeli mosdási technikával. Sem pedig nem juthat egészséges ivóvízhez. Csaknem ennyi községben nincs villanyáramszolgáltatás. Estéknént ráborul a fizikai sötétség a gazdasági homályra. Itt rengeteg elvégzendő munka van. Nincsenek utak. Pár autóútunk nem sokkal viszi előre a gazdasági forgalmat. Itt

közszéközötti vicinális műutakra van szükség. Sok-sok ezer km. vonal ágazza keresztülkasul- az országot. Egymillió sárviskót kell itt ledönteni s helyükbe konkrét építményt helyezni. Új épületeknek közművek kellene. Bizonyos felszerelések. Van munka elég. Munkaerő meg van hozzá. Anyag is meg van. Tehetlenségünk bizonyítékát adnók azzal, ha anyagainkat nem tudnók egybekapcsolni a munkaerőkkel. — „Pénzhiány”, „Tőkeszükség” elnevezésű hanyag és rossz gazdálkodás következtében.

Munkaidőkincs.

11 és fél milliárd munkaóránk áll rendelkezésre évente. Azt a termelést, ami figurái kimutatásainkban 3 milliárd munkaórával kényelmesen fedezhetnők” Nyolc és félmilliárd munkaórát tétlenkedik el az ország évente. S ha ez megér másfél pengőt úgy egy nemzeti vagyonnal egyenértékű „időkincset” veszít el az ország minden évben. Nemzeti munkaidőnek megvédelmzését a társadalomnak kell megszerezni. Ha már a hivatalos gazdaságpolitika nem ébred fel a kérdés fontosságára. Társadalmi úton kell megvédelmezni a nemzeti munkaidőt. A magyar életet.

Ez van a ruhatárban

Ország fogyaszt évente	fejenként Kg.
156.400 q pamutanyagot	1.9
52.000 q gyapjúanyagot	0.6
18.000 q selyem és műselyem árut	0.2

Rongyosak vagyunk.

Csaknem kettő kiló vatta adja évente a magyarság

minden öltözékét. Gyapjúanyagból csupán hatvan deka, — alig fél méter kelme jut. Fejenként és évente. Itt túlteng a pamutkultúra. Pamutfogyasztást vissza kellene szorítani. A pamutárú a legrövidebb idő alatt ronggyá gyülemlik. Elnyűjjük a rengeteg pénzt. Valutát, amibe a nyersanyag kerül. Elnyűjjük a munkabért. A nemzeti termelést. És egy esztendő után ismét kell a pamutrongy. Újra Len, selyem, és gyapjú a magyar textilanyag. Itt háziiparral kell a nemzet segítségére jönni. Tessék minden községben len,- selyem-, fonóműhelyt felállítani, és az ország népét gyapjú és selyem szövetekben járatni. Elég volt a sok vatta rongyból.

Külkereskedelmünk olcsójánosai.

Külkereskedelmünk sajnos nem áll hivatása magaslátán. Képtelen árák alakulásába ország érdekeinek megfelelően belefolyni. Piacokat fellelni. Ebben a sivár sivatagban üdítő oázis a Magyar Külkereskedelmi Intézet úttörő munkája. Külkereskedőink szinte egymással versenyeznek az árák alákínálásában. Primitív eszközökkel dolgoznak. Nem látunk sehol világszerte reklámot magyar áruknak. Magyar cégeknek. Amit venni lehet. Az ilyen olcsójánosok az ország fáradságos munkájának eredményét potom áron tudják csak elkínálni. Egymásra licitálva az olcsóságban. Ezek nem is használhatnak modern kereskedelmi eszközöket. Olcsó kereskedők. Hándlék. Szatócsok. Az árumintavásárok vevő és látogató akvizíciójának munkája is sok kívánnivalót hagy hátra. Főleg azért, mert nélkülözi a hatásos anyagi és morális támogatást. Itt is államhatalmi megmozdulásokra gondolunk. Neki kell kezébe venni a saját érdekében a külkereskedelem modernizálásának munkáját.

Előkelő konzulátusaink vessék le a frakkot és ölt-
sék fel a szatócskötényt. Álljanak oda árat kínálni.
Kímérni. Valuta kell az országnak!

Bankjaink. Mialatt az egész világon végig gázol a
pénzügyi válság, gazdasági krízis sziklaszilárdan áll
őrt a magyar gazdasági érdekekért a magyar pénzin-
tézetek gárdája. Pénzintézeti organizációnk ha méret-
ben nem is, de kvalitásban első a világon. Fővárosi
és vidéki intézetek tőkeállománya teljes egészében
szolgálja a nemzeti termelést. Sajnos hitelezési rend-
szerük elavult. A mai változott viszonyok között nom-
tud olyan elasztikus lenni, hogy pénzintézeteink a
nemzetgazdaság újjászervezésének munkáját, a me-
zőgazdasági termelés átszervezését, új iparok terem-
tését s az ország technikai átépítését egymagukban,
pénzügyileg megoldhassák.

Mobilitásuk páratlan. Pénzintézeteink, lehet ez túl-
zott óvatosság, de túlságosan mobilak. Mindenki, ar-
ra készül, hogy minden idegen tőkét ha; kell hát már
tegnapra vissza fizethessen. Run-hypochondria dü-
höng. Intézeteink legnagyobb részének saját tőkéje
igen tekintélyes. Ez a túlzott mobilitási járvány hi-
telt igénybevevő termelőkön, a nemzeti termelésen
bosszulja meg magát. Akik komolyan dolgoznának.
De hosszabb lejáratú hitelekhez nem tudnak hozzá-
jutni, mégsem. A „run-hipochondriának” véget kell
vetni.

Mezőgazdasági termés átszervezése.

Mezőgazdasági termelésünket, de az értékesítés
munkáját is át kell szervezni. Az ország termeljen
gyümölcsöt, zöldséget, ipari alapanyagot, baromfit,
állatot, tollat, A gazda pedig iparosodjon. Ezt a nagy
átalakítást és átalakulást csupán a vidéki pénzintéze-
tek tudják keresztülvinni.

Bekapcsolódnai a gazdamozgalmakba.

A TÉBE kitűnően képviseli a nagybankok gazdasági és politikai érdekeit, azonban a vidéki intézetek úgy gazdaságilag, mint politikailag az ellenkező oldalon állanak. Tehát önálló képviseletre van szükségük. Ha az ország 400 vidéki intézete idejében nem ébred fel a TÉBE kapcsolat letihargikus álmából, úgy rövidesen annak a 30 intézetnek sorsára jut, amelyik már eltűnt a gazdasági válság temetőjében. A TÉBE érdekeiben egy lépést — mozdulatot sem tett, pedig kapták a meghívókat a bankettekre. Hegedűs Lóránt világraszólóan igen igen okos, mondhatnók csudaokos prédikációira. A Kresz féle családi zenekar nótáira. Fizették a drága tagsági díjakat. Mit kaptak érte ? Sokszorosítást körleveleket !

Dr. Hantos Elemér államtitkár, Dr. Görög Frigyes és Nyulász János dr. munkáját egy olyan szervezet számára kell megnyerni és biztosítani, amelyik -kizárólag a vidéki pénzüintézetek érdekeinek megvédelmezésében specializálja magát.

Vidéki bankok.

Ominózus kamatrendelettel lehetlenné tették a vidéki intézetek jövedelmező munkáját. Itt vidéki pénzüintézeteinket a pusztulás küszöbére lökik. Fennmaradásuk azonban országos érdek — ha akad is egy-két olyan begyöpösödött agyú fővárosi nagybank, amelyiknek nem ez a véleménye.

Szaporítani a saját tőkét, vissza a reeszkomptokkal.

Elképzelhetetlenül nehéz feladat az, amit vidéki intézeteink elé tűzünk. De úgy látjuk egyes fővárosi intézetek a legkíméletlenebb inkasszópolitikát folytat-

ják. Vidéknek meg kell mutatni, hogy életképes. Egy részről energikus megmozdulással — persze nem a TÉBE udvarában — kell kivívni az egyenlő elbánást. Adjon a Jegybank nekik is egyenes reeszkomptot. Első kézből. Elvégre miért tagja a Pénzintézeti Központnak. Miért ellenőrzik minden megmozdulását. Ha a pénzügyi kormány olyan biztosan tudja a vidéki intézeteknél a közönség pénzét — vegye tudomásul, hogy a Jegybank váltóhitele is van ott legalább olyan biztonságban, mint a közönség pénze, avagy jegybanki váltókeret a fővárosi intézeteknél

Vidéknek meg kell alkotni azt a bizalmi szervezetet, amelyik a főváros egyes intézeteinek egész országra veszedelmes reeszkompt politikájával szemben a magyar gazdasági érdekeket erélyesen megvédelmezi. Az ilyen intézetek reeszkomptjait vissza kell fizetni, — elvégre a termés tűrhető, s a gazdák is fizetnek. S meg kell kezdeni a tőkeszaporítást főleg a gazdasáadalom bevonásával.

Pénzintézeteink 1355 millió P értékben kezelik a közönség pénzét. De külföldtől eltérően igen jelentékeny a bankok kimutatott nyílt saját vagyona is. Együttesen 32.5%. Ebben természetesen nincsenek belevéve a látenciák. Ezekkel együtt a közönség pénze így van fedezve:

1855 millió p. követelés (váltó, ingatlan, árufedezet legalább dupla akkorára értékelve)	P. 2710
Bankok nyílt vagyona	P. 440
Látens (titkos) tartalékok (50%)	<u>P. 220</u>
	P. 3370
Közönség betétei és számlái	<u>P. 1355</u>
Túlfedezve	P. 2015-el.

A közönség minden pengőjét a budapesti intézeteknél kettő pengő és ötven fillér, vagyon fedezi. Ilyen

mobilitás és tőkebiztonsági arány ma hazánkon kívül az egész világon ismeretlen, sehol a világon nincs olyan biztonságban a hitelezők pénze, mint a magyar pénzügyintézeteknél. Ha a valutáris nehézségek megszűnnének, a magyar intézetekbe külföldi betétek tömege özönlene. A magyar bankok és takarékpénztárak még kétszerannyi idegen tőkét kezelhetnének —, magánvagyonuk olyan nagy. Itt adjuk pénzügyintézeteink félévi mérlegadatait abban az arányban, ahogyan saját vagyonuk és idegen tőkék viszonylanak:

1. Nagybankok:	I.	II.	III.
1. Magyar Általános Takarékpénztár	36	56	65%
2. Magyar Általános Hitelbank	77	237	386
3. Pesti Hazai Első Takp.	39	126	31%
4. Magyar Leszámitoló és Pénzváltó	28	104	28%
5. Magyar Országos Közp. Takp.	17	82	21%
6. Pesti Magyar Kereskedelmi Bank	66	304	21%
	8.5	10	85%
2. Középbankok:			
1. Magyar Általános Ingatlanbank	19	26	74%
2. Hazai Bank	5	8	62%
3. Magyar-Cseh Iparbank	45	96	47%
4. Angol-Magyar Bank	11	25	44%
5. Belvárosi Takarékpénztár	30	81	37%
6. Magyar-Olasz Bank	29	81	36%
7. Magyar Földhitelintézet	6	19	31%
8. Magyar Jelzálog Hitelbank	5.2	37	14%
9. Hermes Bank és Jelzálogüzlet	1.8	1.2	150%
	2	2.6	77%
3. Kis intézetek:	1.2	3.2	38%
a) M. Takarékpénztár Közp. Jelz. B.	1.6	4.5	35%
1. Fabank			
2. Magyar Köztisztviselők			
3. Nemzeti Takarékpénztár és Bank			

4. Papp Géza (M. Föld hitelint.)	10	40	28%
5. Központi Váltóüzlet	0.5	6	8%
6. Budapesti Iparbank	0.3	2	15%
7. Országos Iparbank	1.4	2.5	56%

Vidéki intézeteink fedezeti aránya nagyjában éppen olyan jó, mint a fővárosi nagybankoké.

- I. A bank saját tőkési milliókban;
- II. Banknál levő idegen pénzek milliókban.
- III. Bank saját vagyona hány százaléka a közönség nála levő pénzének.

Kamatdemagógia.

Súlyos ártalmára van gazdasági életünknek az az elvetemült demagógia, amit a „kamat” — a termelés élesztője és kovásza — ellen folytatnak. A mezőgazdaság 1931. évig 2172 millió P-re adósodott be. Erre a kamatteher 130 millió pengő. Terhelt birtokok holdját 18.9 P alig egy mázsa tengeri, értékének kamata zőgazdaság amúgy sem nagyon csábító területéről, terheli. Kamatellenes agitáció elüldözi a tőkét a me- Végleg a régi elmaradott gazdálkodás áldozatául hagyja. Kamiatellenes demagógia már a politikai éjét komoly tényezői közé is felfurakodott. Holott ez nem más, mint finánciális bolsevik agitáció. Egy kis ország pusztító munkával vegyítve. Hogy fogunk itt termelési hitelt szerezni — 3 millió gazda keresőnek, ha 200.000 beadósodott gazda közül „pár száz könnyelmű gazdálkodó” miatt kiüldözzük a mezőgazdaságból azt a tőkét, amelyiknek nem a párszáz könnyelmű gazda, vagy 200.000 már pénzt kölcsönzött

gazda üzletét hivatása szolgálni, hanem az egész 3 és fél milliós magyar agrártársadalmat.

Elhamarkodott bankzárlat.

Mennyire nem ismerik fel gazdaságpolitikuskaink az ország erejét ott ahol ereje van. Gyengeségét, ahol érzékeny pontjaink vannak! Fényesen igazolja az u. n. júliusi bankzárlat. Amelyik valóságos bizalmatlansági kurzust szült az országban. Semmi szükség nem volt arra az intézkedésre. Félkommunista Ausztria, — Németországban megbukott pár bank, akikkel nekünk semmi dolgunk nem volt. Ijedező pénzügyi politikusunk erre nekiált félreverní a harangokat. Bankzárlatot csinálni. Hogy így meg úgy, ne lehessen pénzt kivenni a bankokból. Holott senki sem akart kivenni. Sőt mindenki betenni akarta pénzét. Biztos helyre. Az elkapkodott intézkedés miatt a bankok mobilitási permanenciában vannak. Nem adnak hosszúlejáratú hiteleket. Termelésünk szakgatott tempót kapott. Hálálhatjuk ezt néhány ijedős gazdaságpolitikuskunk hypochondiájának. Aki reszketős kezével elvesztette, önuralmát szíve, lelke, feje, de a végbele felett is.

Automobilizmus.

Visszafejlődik. 1930-ban még 11.499 személyautó 1895 bérautó, 679 autóbusz, 4493 teherkocsi, 698 szállító kocsí, 1423 oldalkocsi kerékpár, 9618 motorkerékpár száguldott az országban. Főleg a fővárosban. Összesen 30.305 géperejű jármű. Szerencsétlen adópolitika következtében ez a szám sorvadásnak indult. Tömegével állították le a kocsikat az u. n. bankzárlat után. Egyetlen előnye az automobilizmus visszafejlődésének, a lóvontatás „renaissance”-ja. Az or-

szag benzinüzemeiről zab és szénüzemre tér át. Kísérleteket kellene tenni golyóscsapágyas tengelyű tömlőskerekű lófogatú járművek bevezetésére a magyar személy- és áru fuvarozás technikájába. 1930-ban még 255.436 q motalko és 216.681 q benzin fogyott az országban. Ma már a számok felénél tartunk.

Víziutak.

1682 km víziútunk van, amelyik az év nagyobbik részében alig hajózható. Duna 428, Tisza 597 km hosszszon ad hajózhatósági vízszint. Dráva, 157, Kőrösök 115 km, Sió 110, Balaton 121 km vonalon. Maros 48 km, Szamos 49, Bodrog 57 km. Vízi vonalaink a vasúti vonalak egyötödét teszik. (Vasút 8674 km). Víziutak kiépítése azért volna igen hasznos, mert az újmagyar gazdaságpolitika a magyar mezőgazdasági többtermelés és exportforrások terepét vízpartok mellett keresi. Ha öntöző művekkel mezőgazdasági termelésünket és berendezéseinket a világpiacon egyik nagyhatalmává tettük, akkor a folyamhajózás viszi majd csaknem ingyenesen nyugatfelé áruinkat. Elszomorító látni, hogy a magyar folyamhajózás a MEF-TER, szinte mostohagyerekként kezelt intézmény úgy a Székesfehérváros mint a magas politika részéről. A magyar hajóstársadalom hogyan álljon majd friss energiával az elkövetkezendő nagy célok szolgálatába, ha már most elfásul, látva a közönyt. Nemtörődömséget, amivel sorsával szemben viseltetnek.

Utódállamok haladnak.

Mialatt folyamhajózásunk csendesen visszafejlődik, pompásan halad az utódállamok vízi forgalma és a

forgalmi eszközök fejlesztése. Hajóparkjaik modernizálódnak. Kibővülnek. Ugyanezt látjuk a német és osztrák vállalatoknál is. Kormányhatalmunknak nem szabad megállni kezdeti áldozatoknál, hanem tovább kell haladni. Duna a miénk. Nem szabad nekünk a Dunáról leszorulni.

Biztosítás és népjólét.

Nemzeti takarékoság és népjóléti gyakorlati intézménye a biztosítás az egész világon. Elszomorító hogy nálunk nem tudott a népszerűség színvonalára jutni. Ennek okát abban látjuk, hogy kis országunkban túlsók a biztosító és még több a rosszul vezetett intézet. Vannak elsőrendű intézményeink. Pl. Generali, Phönix. Foncière. Magyar Hollandi. Anglo-Danubián. Janus. Pénzintézetek Országos Biztosítója. Royal Exchange. Gazdák Biztosító Szövetkezete, stb« Ezek valóban azért küzdenek, hogy feleik a biztosítás kulturális értékeit találják meg. Ezek magáért az intézményért harcolnak. Ha minden intézetünk a modern üzleti gondolkodás ilyen magas fokára emelkedett volna, akkor nem kellett volna annyi biztosító-
nak likvidálni Magyarországon az utolsó tíz évben.

Biztosítók vagyona.

Intézeteink — kül- és belföldiek — vagyona 170 millió pengőn felül van. Díjbevételeink elérik a kétszáz millió pengőt. Persze ennek oroszlánrészét a külföldi viszontbiztosítás emészti fel, ami akarva nem akarva felveti a helyi viszontbiztosítás szükségességének problémáját.

Emberek és nem rendszabályok.

Men and no measures, emberek és nem rendszabályok kellene ennek az intézménynek. Propaganda — megkapó szimpla emberi eszközökkel dolgozó propaganda. Az akvizitőrök komoly megiskolázása. Amilyenre a Phönix, a Generali, és Magyar Hollandi gárdája adja az iskolapéldáját. Ötletes ágazatok. Amelyek a szükségletekhez alkalmazkodnak. így dolgozik az Anglo-Danubian, Janus, Royal Exchange, Gazdák Biztosító Szövetkezete, Pénzintézetek Országos Biztosítója, Foncière ,stb. Ezek közül egynémely fiatal intézet kenterben verte a vén elmaradt lassan lecsúszó öregebb csatalovakat. Akik valaha Elsők voltak. De ma... !

Kronosz ébresztő órája.

Évente kb. 5000 öngyilkos áruja el gyávaságát az élet feladataival szemben s ezeknek több mint fele sikerrel dezertál. Másfélóránként egy öngyilkos. Ma már az öngyilkosság tételként vonul be a magyar nemzetet pusztító, főleg gazdasági eredetű halálozási főokok közé. Tuberkulózis 16—18.000, rák 8—9 J00, szívbaj 12—13.000. Évente kb. 100.000 természetes úton elköltözött halottunk van, — ötpercenként egy, félóránként egy tuberkulotikus, óránként egy rákbeteg, háromnegyedóránként egy szívszervi beteg, — másfélóránként egy öngyilkos. (Halálos baleset kb. háromóránként egy). Igen szorgalmasan dolgozik a Nagy Kaszás a munkaidőt pocsékoló országokban. Neki nincs pihenője. Nem évi háromezer, de 8860 munkaórát állít üzemébe. Sikerrel.

Tuberkulózis harca az ország ellen.

Tuberkulózis — külön méltatást kíván. Az ország

lakosságának igen nagy részét fertőzte meg ez a kór. S ez nagyban hozzájárul a rossz táplálkozási viszonyok fokozásához. Tuberkulózis főleg rossz táplálkozásból fakad. Igaz. De reakciója — a beteg hihetetlen falánksága. A kór bizonyos stádiumában. Iskolaszsanatórium alig 1—2 van Magyarországon. Százával kellene felállítani ezeket.; Ipari, kereskedelmi és irodai üzemekbe pedig be kell vezetni a kötelező tüdőtorrát. És szellőztetést. Jó lesz sietni. Mielőtt a fél ország kiköpi a pejslijét. Országos Társadalombiztosító, valamint Magánalkalmazottak Biztosító Intézetében látjuk azt a szervezetet, amelyikben >a,z államhatalom népegészségvédelni törekvése a társadalom megmozdulásával és belekapcsolódásával találkozhat.

Államosítás.

Olaszország államosította a viszontbiztosítást. — Intézménye mintaszerű (Magyarországon az Astra Biztosító az érdekeltsége) Olasz biztosítási iskola Magyarországon is üdvös leckéket adhatna.

Új gazdaságpolitika.

Termelésünk alapja a mezőgazdaság. Ehhez idomul az ipar, Mezőgazdaságban pedig évről-évre kevesebb a termés. Hozzá még évről-évre csökken az ár. 1928 évi átlagokkal szemben.

Búza (Buenos Ayres)	67%
Rozs (Amsterdam)	60%
Árpa (Braila)	56%
Zab (Buenos Ayres)	66%
Tengeri (Buenos Ayres)	69%
Cukor (New-York)	53%

Marhahús (London)	39%
Birka (London)	57%
Sertés (Kjöbenhavn)	51%
Sajt (Alkmaar)	36%

Általános forgalomsorvadás.

Mezőgazdaságunk ma fele annyit keres, mint 4 év előtt. Az ipar is fele annyit termel. Mert hiszen ki-nek adja el gyártmányait? Ha nem fővevőjének. A mezőgazdaságnak. így sorvad el az ország. Ebből a szerencsétlen kutyaszorítóból erőnket összegezve, minden energiát egyesítve, haragot, sérelmet, érzé-kenységet félretéve kell hazánkat kivezetni.

Gyufatröszt milliói.

Néhai szélhámos Ivar Kreuger megszerezte a magyar gyufagyárat. Monopóliumot. Aki gyufára gyújt, magyar kenyeret éget. Svéd-eknek. Évente huszonhat millió pengőt költ az ország gyújtóra. Főleg a dohányosok. Ez a huszonhatmillió pengő, állami részesedés, va-lamint csekély nyersanyag- és munkabér le-számításával mind a svédok haszna.

Törlesztés is

Gyufakölcsön törlesztése további hatmillió pengőt visz el. Évente. F. évben minden fára-dozása dacára sem sikerült ezt valutában meg-kapni. Itt fog maradni. A Nemzeti Banknál.

Harminchárom millió dollár kölcsönt adtak ide. Azért, hogy az ország alig nyolcszázezer hold meglevő magyar földet, egyik zsebéből, a másikba át tegyen. Egyik magyar kézből, a másikba. Ezért fizetünk évi egymillió mázsa búza kamatot. Törlesztést. No meg a gyufaüzlet hasznát. Az további hárommillió mázsa. Summa summárum az egész nyolcszázezer hold „megváltott föld” jövedelme, termelése a svédké. Ami ott terem, — ha terem, — annyit el is visznek a svédek. Ez a kölcsönök termelő-befektetése.

Pro domo.

Minden áldozatot meghozott „A BANKÁR” hogy a svéd adóztatástól az országot megmentse. Berendezett tűzszerzámgyártó üzemet. Eredeti magyar találmány alapján megkezdte tűzszerzámok és alkatrészek gyártását. Pénzügyi hatóság ellenőrzése alatt. Amikor üzemünk termelése olyan nagy lett, hogy a svéd gyufatröszt üzletét komolyan veszélyeztette, Deus ex machina kijött egy rendelet. Amelyik megmenteni hivatott volt a svédek pénzét. Tűzszerzámok adóját hét és félszeresre, pontosan „A Bankár” előfizetés, tűzszerzám, adó, portó együttes összegére egy pengő ötven fillérré emelték. Nem be-

szelve a szerencsétlen czervasról. Az csaknem olyan drága lett, mint az arany. Svédnek aranya. Ez nem gazdaságpolitika!

Gazdasági diktatúra.

Egy hajón csak egy kapitány kommandírozhat. Hogy jusson révbe a bárka, ha ott mindenki csak úgy össze-vissza parancsolgat. A nemzet gazdasági munkáját és e munkaterv tíz pontjának megvalósítását csak egész ember egész kommandójára viheti keresztül egy egész nemzet. A nemzet gazdasági munkájában rövid időre, — míg a nemzet minden tagja összmunkára összeszokik, — diktatúrát kíván a jobb magyar jövő. Nem politikait. Gazdaságít.

Tíz pont.

Tíz pontban foglalta össze „A Bankár” a programnélküli Magyarországon a tennivalókat, amelyek a gazdasági létet biztosíthatják.

1. Követelte a termőtalaj védelmét. Traktorszántási kötelezettség bevezetését, öntözőművek közmunka útján való létesítését. Mezőgazdaságunk így legelső pozíciót fogja megszállni és bevenni az európai agrikulturában.

2. Haszonértéktermelés kötelezővé tétele.

Az új mezőgazdaság, most már nemcsak ennek a nyolcmillió ország kenyér és ipari igényeinek kielégítésére lesz képes. Olyan gépezet lesz, amelyik a szélrózsa minden irányában az egész világpiac számára tud majd árukat szolgáltatni. Veteményt. Gyümölcsöt. Gabonát. Textil, vagy élelmiszeripari alapanyagokat. Tízmillió hold területre terjeszkedő öntözőművekkel, vegyiüzemekkel és traktorokkal felszerelt gigászi magyar mezőgazdasági üzem esztendőnként és időszakonként mit kultiváljon, azt nem lehet az egyes termelők fantáziájára bízni. Központilag kell ezt megszabni. Az értékesítés munkáját is központilag kell végezni.

3. A nemzeti ipar védelme. Nemzeti iparunkat az első intrádára alkalmassá kell tennünk arra, hogy a nemzeti szükségletet százszázalékosan kielégítse. Ezt követőleg a mezőgazdaság által produkált óriási mennyiségű alapanyagok további feldolgozása és világpiac felé való irányításának felhasználására kell képessé tenni azt a nemzeti ipart, amelyet kifelé és befelé minden támadással szemben megvédeni a legelső nemzeti érdekünk.

4. Nemzeti munkakötelezettség. 11 milliárd munkaóránk van évente. Minden dolgozó 3000 munkaórával rendelkezik. Ebből a 11 milliárd munkaórából egy percet sem szabad elveszí-

tenünk. Nemzeti munkaidő megvédelmezése legkézenfekvőbb módja a nemzeti munkakötelezettség törvénybeiktatása. Egyik oldalon minden dolgozó munkaidejének bizonyos részét — 8—10 százalékát — közmunka formájában igénybeveszi. Fel is használja. Másrészt pedig megvédelmezi a produktív munkát; üldözi a munkátlanságot, mint emberi tulajdonságot, vagy szervezkedő bünt.

5. Közlekedésünket a huszadik század technikájának legmagasabb színvójára kell emelnünk. Szárazföldi és vízi utainkat a legsűrűbb hálózatúra kell a legrövidebb idő alatt kifejlesztelnünk. Vasutat, autótutat, csatornahálózatot, áru és személyszállítást időmegtakarításban rekordot produkáló mechanizmussá kell átváltoztatni. Nem szabad programunkból kihagyni a légitözlekedés korszerű kiépítését se.

6. Belkereskedelem védelme. Védelmazzuk meg azt a kereskedelmet, amelyik a nemzeti mezőgazdaság és ipar termékeit juttatja el a magyar fogyasztóhoz. Valamint a nálunk vendégeskedő külföldi közönségnek. A hazafias kereskedelmet meg kell védelmezni, idegen termékeket importáló idegen iparok és idegen mezőgazdaságok itteni hazafiatlan csatlósáival szemben. Ne találtassék Magyarországon olyan kereskedő, aki idegen árukért a magyar

fogyasztótól pénzt szed el. Hogy azt külföldre csempéssze. Arra az időre, amíg a magyar közgazdaságot ismét talpraállítjuk és ismét erőssé tesszük, a külföld eltűrheti egy kissé kevéssé tőlünk is, hogy ne mi fogyasszuk az ő áruikat, hanem inkább ők fogyasszák a mi-énket már. És fizessék meg!

7. Bank és hitel szabadság. Minden termelő munka, amelyik a magyar vagyont és a magyar jövedelmet tudja szaporítani, megérdemli a hitelt. Ennek meg kell adni a hitelt. Az országban található forgalmi és csereeszközök mennyisége és ezek x>énzpiacón való megtalálásának időpontját nem lehet egy szerencsétlenül megfogalmazott bankjegy-törvény áldozatává tenni. A hitelt, a finanszírozást szabaddá kell tenni minden termő munkatörekvés számára. Ennek csak egyetlen módja van. A bank és hitelszabadság visszaállítása. Az ország csereeszköz állományát célszerűtlen és bizonyos mértékig összefüggéstelen illogikus előkövetelményekhez kötő bankjegy törvény reformját.

8. Közigazgatás egyszerűsítése. Magyar közigazgatásnak minden munkanyilvánulásával a nemzeti vagyonszaporítást és a nemzeti jövedelem, fokozását kell szolgálni.

9. Külföldi eladósodások megakadályozása. Eddig már közel négy milliárd pengőre adó-

sodtunk el külfölddel szemben. Szenvedtünk a törlesztés és kamatszolgáltatási kötelezettségminden hátrányát. Legfőbb ideje, hogy a hátrányos és szerencsétlen állapotnak egyszer s mindenkorra véget vessünk. A nemzetet ki kell szabadítani a külföldi hitelezők hitelrabszolgaságából. Független, nagy, erős, egészséges és munkabíró Magyarország nem lehet külföldi hitelezők és bankok vazallusa. Külföldi adósságaink visszafizetését haladéktalanul meg kell kezdeni. A legelső pillanatban konvertálnunk kell. Aztán folytatólagosan erkölcsi tilalomba kell venni, — hogy külföldi hiteleket akár magánosok, akár köztestületek munkamenetükben felhasználhassanak. Külföld tartozzon nekünk! Ne mi legyünk az ő dróton rángatott adósai.

10. Külföldi magyarság gazdasági védelme. Ahol magyar él, keres és termel, — ha nincs is mai közigazgatásunk területén, — de azt a helyet a magyar haza egy szívünkhöz nőtt részének kell tekintenünk. Mint a magyar haza egy részét kell védelmeznünk. Bárhol éljenek közösségben magyarok. Legyen az itt Európában. Találtassék az Amerikában. Magyar honfitársainkat gazdasági szervezetbe kell tömörítenünk. Gazdasági munkájukat innen, belülről, támogatnunk kell. Gazdasági boldogulásukat segíteni legeleső kötelességeink egyike.

A „Bankár” és „Új Vetés” mottói.

Úristen kegyelméből 3000 munkaórája van önnek és ön egyike annak a háromésfélmillió évi 11 milliárd összmunkaórája adja meg a gondterhes, munkaképes magyarnak, kinek nemzet energiakincsét. Aki az Ön idejét lopja, a nemzet idejét rabolja, aki Önt munkájában feltartja, a nemzet munkaidejét rövidíti, aki Önnek időkárt okoz, a nemzetet károsítja. Az épen olyan gonosztevő mintha pénzt lopott vagy rabolt volna.

Riviérák mániákusai több mint negyvenmillió pengőt hurcolnak el évente külföldi luxusutazásaikra, Negyvenezer magyar családnak kenyere válik külföldi szállodások, pincérek, lóversenyek, hazard játékosok és idegen könynyelmű nők zsákmányává. Nincs szükségünk olyan idegenforgalomra, hogy csak magyar pénz forogjon ki külföldiek zsebébe. Itthon sokkal könnyebben, sokkal jobban és sokkal olcsóbban megkapható értékekért.

Nyolcpercenként temetnek az országban egy-egy csecsemőt. Negyedóránként tesznek koporsóba egy-egy tudóvsztól pusztult magyart, óránként átlag eldobja életét legtöbnyire nyomor kétségbe kergetett honfitársunk. Hát névsort kell már csinálni a luxus-

magyarokról. Akik nem akarnak látni. Ezek a labanc luxusmagyarok szövetséget kötöttek talán a trianoni nemzetgyilkosokkal ?

Textilimportőrök 100 millió pengőnyi munkatőkért visznek el évente. Cifra rongyot hoznak érte tízezer könnyelmű luxusmagyarnak. Nyomort, keserűséget, tüdővész 100.000 kegyértelenné tett munkátlan magyar családnak. Quo usque tandem. Meddig élnek még vissza türelmünkkel, a külföldi cifra rongyok viselői, mikor ébrednek már arra, hogy minden erre kiadott három pengő egy napi böjttel sújt egy csak munkájából élő szerencsétlen magyar családot.

Fehér István írása évente tízszer jön el olvasótáborához. Évente tízszer üzen. Hirdeti egy gazdagabb magyar jövő evangéliumát. Ebben az apostoli munkában mindenki szolgálja a nemzet érdekeit, aki nekünk segítő kezet nyújt, írásunk olvasva belőle nyert tanulságokat, Igéket továbbhirdeti. Nekünk ezért évente mindössze 1 P. 20 fillért kér. Mert nekünk nem kell senki szubvenciója. Minket nem sápolhat le senki. Mi olvasótáborunk fil-léreiből hirdetjük a magunk igazát.

1526-ban Mohács után pártokra szakadt Mátyás nagyhatalmi Magyarországa. 1920-ban, Trianon után, érdekképviseletekre sza-

kadt a csonka ország. Mohács után a labancság idegen királyt és idegen urakat hozott bs. Trianon után a trianoni labancság idegen árut és idegen hitelt hoz be, hogy a nemzet elkol-dusodását és hitel rabszolgaságát adja cseré-be. A mi olvasóink ebben a szomorú időben szilárd karokkal tartják kezükben a százszá-zalékosan magyar gazdaságiasság piros-fehér-zöld lobogóját. Vágják a külföldmajmoló, ide-genbannyaraló luxusmagyarok szemébe; hogy — Eb ura fakó!

Hatvanmillió pengőnyi műtrágya hiányzik a talajból. Miatta három milliárd pengővel csökken a nemzeti termelés, ön legalább hat-száz pengőt veszít el évente. Nem hiányzik ez most az Ön zsebéből? Ha a parasztnak több a pénze, akkor több jut az iparosnak is. Ha az iparosnak több a pénze, akkor több jut a kereskedőknek is. A pénz ami most itt van, ha kivisszük, felkopik valamennyiünk álla.

Jóllakott, egészséges, gazdag Magyarorszá-got akarunk. A sok érdek- és osztályképvise-let, társadalmi, politikai és gazdasági táborok megszüntetését. A nemzet egyetlen igaz ma-gyar táborbefoglalását. Ezt követeljük. És ezt majd keresztül vesszük. Nem gátol minket semmiféle lekötelezettség teherpodgyásza. A gazdagabb és nagyobb Magyarország felé vivő

rögös úton. Szegényes tarisznyánkból becsületes munkánk szerezte magyar pogácsákat ropogtassuk nagy vidáman —... ! Gyerünk, együtt, előre!

Régen magaaratta búzájából örölt lisztet a molnár és megest kenyeret sütött belőle, ő végzett minden munkát. Az időkihasználás mai kora kívánja, hogy az egész nemzet egy üzemmé váljon. Cége a koronás magyar címer. Itt mindenki magyar kötelességtudással álljon szerszáma mellett. Dolgozzon egy nagyobb magyar Nemzetüzemért. Nagyobb magyar hazáért. Magyarország ma rosszul gazdálkodó üzem. Táborunk ezt az üzemet racionalizálni kívánja.

Egy hajón csak egy kapitány komimandírozhat. Hogy jusson révbe a bárka, ha ott mindenki csak úgy össze-vissza parancsolgat. A nemzet gazdasági munkáját és ennek a tízpontos programnak megvalósítását csak egész ember egész kommandójára viheti keresztül egy egész nemzet. A nemzet gazdasági munkájában — rövid időre amíg Összmunkára a nemzet minden tagja összeszokik — Diktatúrát kíván a Jobb magyar Jövő. Nem politikait. — Gazdaságít.

Olvasónk bojkotálja a külföld minden olyan árucikkét, ami felesleges, vagy itthon is kap-

ható. Nem használ gyufát, hanem tűzszerszámot. Mert nem engedi, hogy idegenek a nemzetet egy könnyelmű hitelüzlet miatt évtizedeken keresztül vámolhassák. Nem fogyaszt kávé, kakaót, luxusgyümölcsöt. Idegen mérgek élvezete évente 12 millió pengővel csökkeneti nemzeti jövedelmünket. Kávé helyett egészségesen magyar tejet, magyar italt, magyar sajtot, magyar leveseket és magyar húsarukat breakfastezik.

Tíz pontban foglaltuk össze a programtalan Magyarországon a tennivalókat. Amelyek a gazdasági létet biztosíthatják: 1. Termelőtalajvédelem, Traktorszántási kötelezettség, 2. Haszonermény termelés, 3. Nemzeti ipar védelem, 4. Nemzeti munkakötelezettség, 5. Százi azföldi és víziutak kiépítése, 6. Belkereskedelmi védelme, 7. Bank és hitelszabadság, 8. Közigazgatás egyszerűsítése. 9. Külföldi eladósodás megakadályozása, 10. Külföldi magyarság gazdasági védelme. Mi nem engedünk a negyvennyolcból !

Mozgósítás. Trianon előtt hat esztendővel pusztító háborúra mozgósítottunk. Húszmillió magyart. A sors Trianont hozta. Trianon után tíz esztendővel munkára és termelésre kell mozgósítani ezt az ittmaradt nyolcésfélmillió magyart. Mi előkészítjük ezt a nagy nemzeti

összefogást. Ezt a nagy gazdasági mozgósítást. Hogy készen álljon minden munkaképes magyar szerszáma mellett. Évi háromezer munkaórájával. _

Felvilágosítás erejével felfegyverzett őrszem minden olvasónk gazdagabb Magyarországot frontján. Nem érzi, hogy egy hely üres a sorban? Az ön helye, önnek is be kell állni azok közé, akik védelmezik a magyar garast. Olvasónk fillérrel sem engedi csökkenteni a nemzet vagyonát. Olvasóink tudják, hogy kik törnek zsebük ellen. A nemzet bugyelárisa ellen. Olvasóink tábora hatalmas fallanx. Szembenéz a nemzet elkoldusítóival,

10.000 autónk van. 10.000 traktorunk nincs. Ha műtrágyára annyi pénz jutna, mint amennyi déligyümölcsre, külföldi illatszerekre piperékre és egyéb igazán nélkülözhető cifra rongyokra jut, nemzeti jövedelmünk könnyűszerrel megduplázódhatna, már a legelső esztendőben is. Azt a tizenkilencmillió holdat, amit Trianon meghagyott kínos — keservesen az utolsó négyzetcentiméterig ki kell művelnünk és ki kell használnunk. Mert ezeken a talpalatnyi földeken kell, hogy alapját megvessük egy elkövetkezendő Magyarországnak.

A nemzet küzdelme önmagáért.

Itt ne uralkodjanak kiscgazdák. Nagygazdák. Gyá-
raik. Kartelek. Bankok. Biztosítók. Hanem elsősorban
8.600.000 itt élő, aztán pedig 14 millió ország határain
túlra került magyar érdekei uralkodjanak. Ha ez a
nemzet felülkerekedik az érdekképviseltek, valamint
politikai társaskörök érdekhatalmán, akkor az ország
lakosságának 56% na nem lesz pauper. Ezekből is 12
százalék nem lesz annyira szegény, hogy magában az
ország fővárosában 68.000 segélyre szoruló tartson
nyilván szomorú nyilvántartásban a Magyar Vörös-
kereszt nyomort enyhítő akciója.

Budapest, 1932. szeptember hó.

Fehér István.

Szerkesztésért s kiadásért felel: Fehér István.

Klein S. nyomda, Budapest, VI. Lovag u. 14.